

நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோயில்

கலாநிதி க. குணராசா

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி
ஆலயம்
[வரலாறு]

கலாநிதி க. குணராசா

கமலம் பதிப்பகம்
யாழ்ப்பாணம்

நூல் : நல்லூர்க் கந்தகவாமி ஆலயம் (வரலாறு)
முதலாம் பதிப்பு : ஜூலை 2005
ஆசிரியர் : கலாநிதி க. குணராசா
உரிமை : திருமதி கமலா குணராசா
75/10 A, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
அச்சுப்பதிப்பு : யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவேற்) லிமிட்டட்
48 B, புளுமெண்டால் வீதி, கொழும்பு - 13.
தொ.பே : 011 - 2330195
விலை : ரூபா 50/-

Book : Nallur Kandaswamy Kovil (History)
First Edition : July 2005
Author : Dr. A. Kunarasa Ph.D (Jaffna)
Copyright : Mrs. Kamala Kunarasa
75/10 A, Brown Road, Jaffna.
Price : Rs. 50/=

Printed : Unie Arts (Pvt) Ltd.
48 B, Bloemendhal Road, Colombo - 13.
Tel : 011-2330195

முன்னுரை

நல்லூர்க் கந்தகவாமி ஆலயத்தின் சுருக்கமான வரலாற்றினைக் கூடிய வரை சரியாகக் கூறுவதற்கு இந் நூல் முயற்சிக்கின்றது. இக்கட்டுரை, இந்து சமய விவகார அமைச்சின் இரண்டாவது உலக இந்து மாநாட்டு மலரில் முதலிடம் பெற்றது. அதனை 'நல்லைக்குமரன் மலர் 2003' மீள் பிரசுரம் செய்தது. அதனைச் சற்று விரிவாக இச் சிறு ஆய்வு நூல் பேசுகின்றது. வரலாற்றுச் சங்கிலியின் பிணைக்கப்படாத வளையங்களும், நொய்தலான வளையங்களும் ஆய்வாளர்களால் சீர் செய்யப்படும் போது, வரலாறு இன்னமும் செம்மைப்படும்.

- நன்றி -

20.07.2005

கந்தையா குணராசா

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி ஆலயம்

தொடக்கவுரை :

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாற்றிற்கும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலின் தல வரலாற்றிற்கும் நெருங்கிய பிணைப்புள்ளது. நல்லூர்க் கந்தசுவாமி ஆலயத்தின் நிர்மாணம் குறித்துப் பின்வரும் கருத்துக்களை அல்லது கருதுகோள்களை, தொல்லியல், வரலாறு, இலக்கியம், ஐதீகம் முதலானவற்றிலிருந்து பெறமுடிகின்றது.

1. கி.பி.948 ஆம் ஆண்டு, அதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்தி ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் பூநகரியிலுள்ள நல்லூரில் முதன்முதல் கட்டப்பட்டது (ஐதீகம்).
2. கி.பி.1248 ஆம் ஆண்டு, அதாவது இற்றைக்கு எழுநூற்றைம்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பாண நல்லூரிலே குருக்கள் வளவில் முதன் முதல் அல்லது மீண்டும் கட்டப்பட்டது (இலக்கியம்).

3. கி. பி. 1450 - 1467 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாண நல்லூரில் முத்திரைச் சந்தியில் (பின்னர் வந்த பெயர்) மீண்டும் அமைக்கப்பட்டது (வரலாறு).
4. கி. பி. 1734ஆம் ஆண்டு அதாவது இற்றைக்கு இருநூற்றி எழுபத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன், மீண்டும் யாழ்ப்பாண நல்லூர் யமுனாரி அயலில் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி மடாலயம் நிறுவப்பட்டது (வரலாறு).
5. கி. பி. 1749ஆம் ஆண்டு, அதாவது இற்றைக்கு இருநூற்றி ஐம்பத்திஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன், மீண்டும் யாழ்ப்பாண நல்லூர்க் குருக்கள் வளவில் இன்றைய நல்லூர்க் கந்தசுவாமி ஆலயம் நிறுவப்பட்டது (வரலாறு).

யாழ்ப்பாண நகர், நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் என்பன அமைக்கப்பட்ட காலம், அமைத்தவர் பெயர் என்பன குறித்து யாவரும் ஆதாரமாகக் கொள்ளும் பாடல் ஒன்று யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் இலக்கிய ஆதாரங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படும் கைலாசமாலையின் முடிவில் தனிப்பாடலாக அமைந்துள்ளது.

இலக்கிய சகாத்த மெண்ணூற் றெழுபதா மாண்டதெல்லை
அவர் பொலி மாலை மார்பனாம் புவனேகவாகு
நலமிகும் யாழ்ப்பாண நகரி கட்டுவித்து நல்லைக்
குலவிய கந்தவேட்டுக் கோயிலும் புரிவித்தானே

(கைலாசமாலை 1939)

இத்தனிப்பாடலிலிருந்து இரு விபரங்கள் புலனாகின்றன. ஒன்று நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டியவர் புவனேகவாகு என்ற பெயர் பூண்டவர். மற்றையது, அக்கோயில் சகவருடம் எண்ணூற் றெழுபதாமாண்டிற் கட்டப்பட்டது.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டியவர் புவனேகவாகு என்பதற்கு இன்னோர் ஆதாரம்,

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்ற நூலிற் காணப்படும் விசுவநாத சாஸ்திரியார் சம்பவக் குறிப்பு ஆகும்.

அது வருமாறு:

இலக்கிய சகாத்த மெண்ணூற் றெழுபதாமாண்டதெல்லை
அலர் திரி சங்கபோதியாம் புவனேகவாகு
நலமுறும் யாழ்ப்பாணத்து நகரி கட்டுவித்துநல்லை
குலவிய கந்தனார்க்குக் கோயிலொன் றமைப்பித்தானே

(முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை ஆ.1933)

இச்செய்யுள் கைலாயமாலையில் வரும் தனிச்செய்யுளின் அப்பட்டமான பிரதி. திரிசங்கபோதி புவனேகவாகு கோயிலை அமைப்பித்தாரென அறிந்த விஸ்வநாத சாஸ்திரிகள் கைலாயமாலைத் தனிச் செய்யுளில் மாற்ற முண்டாக்கி யாத்துள்ளார். எவ்வாறாயினும் புவனேகவாகு என்பவரே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டிய பெருமகன் என்பதிற்பாட்பேதமில்லை. இன்னோர் ஆதாரமும் இதனை உறுதிப்படுத்தும். நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிற் கட்டியமே அதுவாகும்.

சிநீமான் மஹாராஜாதிராஜ
அகண்ட பூமண்டலப்ர
தியதிகந்தர விசுறாந்த கீர்த்தி
சிநீ கஜவல்லி மகாவல்லி
சமேத சுப்ரமண்ய
பாதார விந்த ஜநாதிருட சோடக
மகாதன சூர்யகுல
வம்சோத்பவ சிநீசங்க
போதி புவனேகவாகு

(குலசபாநாதன், 1971)

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டிய புவனேகவாகு, இவ்வாறு கோயிற் கட்டியத்தில் இன்றும் போற்றப்படுகிறார். இக்கட்டியத்தின் அர்த்தம் வருமாறு. “திருவருட்சக்திகளான தெய்வயானையம்மனும்,

வள்ளியம்மனும் ஒருங்கே பொருந்த வீற்றிருக்கும் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் திருவடித் தாரைகளை வணங்குபவனும், மன்னர்களுள் மன்னனும், செல்வங்களுடையவனும், மிகப்பரந்த பூமியடங்கலுமுள்ள திசைகள் எல்லாவற்றிலும் பரவிய புகழையுடையவனும், மக்களுடைய தலைவனும், பெரிய தானங்களைச் செய்பவனும் சூரிய குலத்திலே தோன்றியவனும், சிறீ சங்கபோதி என்னும் விருதுப் பெயர் தரித்தவனுமான புவனேகவாகு” (சிவசாமி. வி. 1971).

எனவே, கைலாயமாலை கூறும், அலர்பொலி மாலை மார்பன் புவனேகவர்குவும், விஸ்வநாத சாஸ்திரியின் சம்பவக் குறிப்புக் கூறும் திரிசங்கபோதி புவனேகவாகுவும், கோயிற் கட்டியம் கூறும் சிறீசங்கபோதி புவனேகவாகுவும் ஒருவரா என்ற வினா எழுகின்றது. பின்னவர் இருவரும் ஒருவரே என்பதில் வரலாற்றறிஞர்களிடையே அபிப்பிராய பேதமில்லை.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை முதன் முதற் கட்டிய புவனேகவாகு என்ற பெயர் கொண்டவர் யார்? கல்வெட்டாதாரங்களும், செப்பேட்டாதாரங்களும் இவர் குறித்துக் கிடையாது விடினும், நூலாதாரங்களும் பதிவேட்டுக் குறிப்பாதாரங்களும் உள்ளன. அவை:

“சிங்கையாரியன் சந்தோஷத்துடனிசைந்து கலைவல்ல சிகாமணியாகிய புவனேகவாகு வென்னும் மந்திரியையும் காசிநகர்க் குலோத்துங்கனாகிய கெங்காதர ஐயரெனுங் குருவையும் அழைத்துக் கொண்டு, தனது பரிவாரங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்திறங்கினான்” என யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்ற நூலில் ஜோன் கூறுகிறார். (ஜோன் எஸ் 1882). சிங்கையாரிய மகாராசன் இப்படியே அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி நடத்தி வருகையில் புறமதில் வேலையையுங் கந்தசுவாமி கோயிலையும் சாலிவாகன சகாப்தம்

870ஆம் வருசத்தில் புவனேகவாகு எனும் மந்திரி நிறைவேற்றினான்” என யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை என்ற நூல் கூறுகின்றது (வைபவ மாலை 1949). யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் 1882 ஆம் ஆண்டு தயாரிக்கப்பட்ட சைவசமயக் கோயில்கள் பதிவேட்டில் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது. “கந்தசுவாமி கோயில், குருக்கள் வளவு என்ற காணியிற் கட்டப்பெற்றுள்ளது. இது தமிழ் அரசன் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் பிரதம மந்திரி புவனேகவாகரால் 884ஆம் ஆண்டளவிற் கட்டப் பெற்றது.” (குலசபாநாதன் 1971). நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் பிரதம குருக்களாகவிருந்த சுப்பையா என்பார், 1811 இல் ஆள்வோருக்கு எழுதிய முறைப்பாடு ஒன்றில், கோயிலைக் கட்டியவர் பெயர் புவனேகன்கோ (Poovencageangoo) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Johnson Alexander - 1916/17).

புவனேகவாகுகள்

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாற்றினை நுணுகி ஆராய்கையில் மூன்று புவனேகவாகுகள் ஏதோவொரு வகையில் வரலாற்றின் போக்கில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதனை அறியமுடியும்.

‘இலக்கிய சகாத்தமெண்ணூற் றெழுபதாமாண்டு’ என முற்குறித்த செய்யுள்களில் வருவது, சகவருடம் 870 ஆம் ஆண்டு என்றால் அது கி.பி. 948 ஆம் ஆண்டாகும். (ஜோன் எஸ், 1882) எனவே கி. பி. 948 ஆம் ஆண்டளவில் அதாவது பத்தாம் நூற்றாண்டில் வடஇலங்கை அரசில் புவனேகவாகு என்ற அரசர் அல்லது அரசப் பிரதிநிதிகள் இருந்துள்ளனரா? கி.பி. 944 இல் பராந்தகச் சோழன் இலங்கைமீது படையெடுத்துச் சிங்கள மன்னனைப் புறங்கண்டு, சிங்கைநகர் அரசனைக் கொன்று, வடஇலங்கையைவென்று ஒரு இராசப் பிரதிநிதியை நியமித்துவிட்டுச் சோழநாடு மீண்டான்

(இராசநாயகம் செ 1933). அந்த இராசப் பிரதிநிதி புவனேகபாகுவாக இருக்கலாம். இக்காலகட்டத்தில் வடஇலங்கையில் புவனேகவாகு என்ற ஒருவன் அரசனாக அல்லது அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்துள்ளான் என்பதற்கு மேலும் சில ஆதாரங்கள் உள்ளன.

பத்தாம் நூற்றாண்டிலே பார்சியாவின் அரசனாக டோபாக் என்பவன், கர்ஷாஸப் என்பவனின் தலைமையில் அனுப்பிய படை ஒன்று கலா என்ற துறையில் (கலா என்பது ஊர்காவற்றுறை - களபூமி) இறங்கி இருநாட் பயணதூரமுள்ள ஓரிடத்தில் வாசுவென்னும் அரசனை வெற்றி கொண்டது' என்று அசேதி என்ற பார்சியன் கர்ஷிஸ்ப் நமா என்னும் கிரந்தத்தில் எழுதியுள்ளான். பத்தாம் நூற்றாண்டில் வாகு என்னும் பெயருடன் இலங்கை அரசரில் யாழ்ப்பாண மொழிந்த பிறவிடத்தில் எவருமிருந்திலர் (இராசநாயகம், செ.1933). வாகு என்று பார்சிய நூல் குறிப்பிடும் மன்னன் அல்லது சிற்றரசன் அக்கால வேளையில் சோழரின் அரசப்பிரதிநிதியாக வடஇலங்கையில் விளங்கிய புவனேகவாகுவாக இருத்தல் வேண்டும்.

மாவிட்டபுரம் கந்தகவாமி கோயிலின் பூசகராக சின்னமனத்துளார் என்பவர் புவனேகவாகு என்பவருக்கு ஒரு நாள் விருந்து வைத்ததாகவும், அவ்விருந்தில் பரிமாறப்பட்ட பதார்த்தம் ஒவ்வொன்றிற்கும் புவனேகவாகு ஒவ்வொரு வெண்பா பாடியதாகவும் வைபவமாலை குறிப்பிடுகின்றது. இந்தச் சின்னமனத்துளார் சிதம்பரதீட்சிதரின் மகன், பெரியமனத்துளாரின் பேரன், நாகதீவின் (யாழ்ப்பாண அரசின்) முதல் மன்னனான உக்கிரசிங்கன் காலத்தில் (கி. பி. 785) தான், பெரியமனத்துளார் இந்தியாவில் இருந்து கோயிற்றிருப்பணிக்காக இங்கு வந்துள்ளார்.

(வைபவமாலை 1949). எனவே மூன்று தலை முறைகளை மனதிற் கொண்டு கணிக்கும்போது, அசேதி சந்தித்த வாசு, சின்னமனத்துளார் விருந்தளித்த புவனேசுவாசுவாக இருத்தல் சாத்தியமாகும்.

சிங்கைநகர்

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் முதல் மன்னனாக அடையாளங் காணப்படும் உக்கிரசிங்கன் (கி. பி. 785) கதிரமலை (கந்தரோடை)யினைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு உத்தர தேசத்தை ஆண்டு வந்தான். ஒரு கட்டத்தில் தலைநகரமாக இருந்த கதிரமலையை விட்டுச் சிங்கைநகருக்குத் தனது தலைநகரை மாற்றிக் கொண்டான். (இராசநாயகம் செ. 1933). அதற்கான காரணங்கள் தெளிவானவை. கந்தரோடைப் பிரதேசம் பௌத்த மத மக்களது முக்கிய பிரதேசமாக மாறியிருந்தது. அத்துடன் சங்கமித்ததேரரின் வருகையின் பின்னர் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வருகை தந்த பௌத்த யாத்திரிகர்கள் ஜம்புகோளப்பட்டினம் (திருவடிநிலை) ஊடாக வந்திறங்கினர். ஜம்புகோளப்பட்டினத்தில் விகாரை யொன்று கட்டப்பட்டிருந்தது.

இதனைவிட ஸாலிப்பதவிகாரை, திஸ்ஸ விகாரை என்பனவும் நாகதீவில் அமைந்திருந்தன. கந்தரோடையோடு வல்லிபுரத்திலும் பௌத்தமத மக்கள் பரவியிருந்தனர். பௌத்தம் நாகதீபப் பிரதேசத்திற் பரவியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில், சிங்கள ஆட்சியாளரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து உக்கிரசிங்கன் நாட்டை விடுவித்திருந்தான். தீவிர சைவனாக இவன் விளங்கியுள்ளான் என்பதை இவன் ஆற்றிய திருப்பணிகள் நிறுவுகின்றன. கீரிமலை நகுலேஸ்வரர் கோயில் இவனாற் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவனது மனைவியான மாருதப்புரவீகவல்லி மாவிட்டபுரம்

கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தாள். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் சைவம் இழி நிலையிலிருப்பதைக் கண்டு புத்தூக்கம் அளிக்க விரும்பிக் காசிப் பிராமணர்கள், பெரியமனத்துளார் என்ற அந்தணர் என்பவர்களை வருவித்துக் குடியிருத்தியுள்ளான். இந்தியாவிலிருந்து சிலாவிக்கிரகங்கள் எடுத்து வரப்பட்டு இந்துக் கோயில்களில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு உக்கிரசிங்கன் பல்வேறு முயற்சிகள் செய்தும் பௌத்தத்தினது செல்வாக்கு, கதிரைமலை, வல்லிபுரம் பகுதிகளில் நிலை கொண்டிருந்தது. அதாவது நாகதீபத்தின் மேற்குப்பகுதி, கிழக்குப்பகுதி, என்பன வேற்றுமத ஆதிக்கத்திலிருக்க தென்பகுதி (யாழ்ப்பாணம்), மக்கள் விரும்பிக் குடியேறாத பிரதேசமாக விளங்கியது. இத்தகு நிலையில் தனது தலைநகரை இடம் மாற்றுவதற்கு உக்கிரசிங்கன் விரும்பினான். இதனையே முதலியார் செ. இராசநாகம், “உக்கிர சிங்கன் சிவவழிபாடுடைய வனானபடியால், புத்தபள்ளிகள் நிறைந்த கதிரைமலையிலும் சிங்கைநகரே சிறந்ததென நினைத்தான் போலும்” என்கிறார், (இராசநாயகம், செ. 1933) சைவம் சிறப்புறக்கூடிய புதியதொரு பிரதேசத்தை அவன் தெரிவுசெய்ய விரும்பியமையின் விளைவாக சிங்கைநகர் புதிய தலைநகராக மாறியது.

சிங்கைநகர் எது?

உக்கிரசிங்கன் புதிய தலைநகர் ஒன்றினைத் தன் இராச்சியத்தில் உருவாக்க விரும்பி வன்னிப் பிரதேசத்தில் திக்விஜயம் ஒன்றினை மேற் கொண்டான். அவன் வன்னிமார்க்கமாகச் செல்கையில் வன்னியர்கள் ஏழுபேரும் எதிர்கொண்டு வந்து வன்னிநாடுகளைத் திறைகொடுத்து ஆள உத்தரவு கேட்டார்கள். (வைபவமாலை - 1949) உக்கிரசிங்கன் அதற்குச்

சம்மதித்தான். அத்தோடு வன்னியரின் ஆதிக்கத்தினுள் அடங்காது கிடந்த பூநகரிப் பிரதேசத்தில் அவன் தன் புதிய தலைநகரை உருவாக்கிக் கொண்டான். அதுவே சிங்கை நகராகும். சதிரமலையிருந்து தலைநகரை வேறிடத்திற்கு மாற்றிப் புதிய தலைநகர் ஒன்றினை உருவாக்கிய உக்கிர சிங்கனின் பெயரைத் தாங்கி சிங்க(ன்) நகர் என அந்நகர் பெயர் பெற்றது.

தமிழரசின் ஆரம்பத் தலைநகரான சிங்கைநகர் என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே வன்னிப் பிராந்தியத்தில், குறிப்பாக பூநகரியில் இருந்ததெனக் கூறமுடியும் (புஸ்பரத்தினம், ப. 1993). வல்லிபுரப் பகுதியிலே சிங்கைநகர் இருந்ததென்றும், நல்லூருக்கு அருகில் இருந்ததென்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் கொள்வது ஏற்றதாகவில்லை. சிங்கைநகரை உக்கிரசிங்கன் பெரு நிலப்பகுதியிலேயே நிறுவினான் என்பது பொருத்தமானது. புஸ்பரத்தினத்தின் ஆய்வுகளிலிருந்து பூநகரிப் பிரதேசம் பண்டைய இராச்சியம் ஒன்றின் வளமான பிரதேசமாக விளங்கியிருக்கிறது எனத் தெரிகிறது. பூநகரிப் பிரதேசத்தில் கிடைத்த அகழ்வாராய்ச்சிப் பொருட்கள் இதனை நிரூபிக்கின்றன (புஸ்பரத்தினம், ப. 1993).

சிங்கன நூல்களிலிருந்தும் கம்பளைக் கல்வெட்டிலிருந்தும் சிங்கைநகர் அலையெறியும் கடற்கரையோரத்தில் அமைந்திருந்தது எனத் தெரிகிறது. “பொங்கொலிநீர்ச் சிங்கைநகராரியன்” எனக் கோட்டகமக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. யாழ்ப்பாணக் கடனீரேரி அன்று பொங்கு கடலாகவே விளங்கியது. சுண்டிக்குள மணல்தடை, ஆனையிறவு மணலணை, பண்ணைப்பாலம், பொன்னாலைப் பாலம் எதுவுமற்ற இந்து சமுத்திரத்தின் கிழக்கு மேற்கு இணைப்பு இக்கடனீரேரியைப் பொங்குகடலாக வைத்திருந்தது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தரைக்கீழ் நீர்வளத்தின் பயன்பாட்டை

உணராத எமது மூதாதையினரான பண்டைய தமிழ் மக்கட் கூட்டத்தினர் தமக்குப் பரிச்சயமான தரைமேல் வடிகாலமைப்பைக் கொண்ட நதிகள் பாய்கின்ற வண்ணிப் பிரதேசத்தை ஆரம்பத்தில் தமது வதிவிடங்களாகக் கொண்டனர் எனக் கொள்ளலாம்.

கி. பி. 944 ஆம் ஆண்டு பராந்தகசோழன் (2ஆம் பராந்தகன்) இலங்கைக்குப் படையெடுத்துச் சிங்கள வரசனான 4ஆம் உதயனைப் புறங்கண்டான் என்றும், சிங்கைநகர் அரசனைக் கொன்றான் என்றும் வரலாற்றுக் குறிப்புள்ளது (இந்திரபாலா, கா. 1969,70). சிங்கைநகர் மன்னனைக் கொன்ற பராந்தகசோழன், தனது பிரதிநிதியை உத்தரதேசத்தை நிர்வகிக்க நியமித்துள்ளான். இச்சோழ மன்னனின் பிரதிநிதியாகப் புவனேகவாகு என்பான் சிங்கைநகரில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்துள்ளான். அவன் பூநகரியில் இன்று குடமுருட்டியாற்றுக்கு மேற்குக் கரையில் அமைந்துள்ள நல்லூர் என்ற பகுதியில் தனது மாளிகையை அமைத்திருக்க வேண்டும். உண்மையில் இன்று கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களிலிருந்து பூநகரியில் இன்று இருக்கின்ற நல்லூர் என்ற பிரதேசமே தமிழர் அரசின் புராதன நல்லூர் ஆகும். எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. எனவே, புவனேகவாகு என்ற இந்த முதலாவது அரசுப் பிரதிநிதி கி. பி. 948 இல் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை முதன்முதற் கட்டினானா? அவ்வாறு கட்டியிருந்தால் அது நிச்சயமாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள நல்லூராக இருக்க வாய்ப்பில்லை. சிங்கைநகர் அமைந்திருந்த பெருநிலப் பரப்பிலுள்ள நல்லூராகவே இருந்திருக்க வேண்டுமெனத் துணியலாம்.

கைலாயமாலைப் பாடலின்படி கி. பி. 948 இல் முதலாவது நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அமைக்கப்பட்டது என முடிவு செய்தால் அக்கோயில் பூநகரி நல்லூரில் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாண வரலாற்றிற் சம்பந்தப்படும் இரண்டாவது புவனேகவாகு கி.பி. 1248 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெறுகிறான். கைலாயமாலை குறிப்பிடும் செய்யுளிலுள்ள “இலக்கிய சகாத்த மெண்ணூற்றெழுபதாமாண்டு” என்ற வரி குறிப்பிடும் சகவருடம் 870 ஆம் ஆண்டை கி. பி. 1248 ஆண்டெனக் கணிக்கின்றனர்.

யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் என்ற சரித்திர நூலின் ஆசிரியரான சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் கருத்தின்படி “எண்ணூற்றெழுபது என்பது 870 அன்று. ஆயிரமாகிய பேரெண்ணும் நூற்றி யேழும் சேர்ந்த கணக்காகுமெனத் தோன்றும். எண் என்றால் 1000. இந்த 1000 + 107 = 1107. சகவருடம் 1107 ஆம் ஆண்டு என்றால், அது கி.பி. 1248 ஆம் ஆண்டைக் குறிக்கும் என்பதாகும் (ஞானப்பிரகாசர் - 1928).

விசயகாலிங்கச் சிங்கையாரியன்

கி.பி. 1242 இல் உத்தரதேசத்தின் மன்னனாக விளங்கியவன் விசயகாலிங்கஆரியச் சக்கரவர்த்தியாவான். இவனே வைபவமாலை குறிப்பிடும் பாண்டியமழவன் என்பவன் அழைத்து வந்த சிங்கையாரியன் ஆவான். இந்த சிங்கையாரிய மன்னனுக்குப் புவனேகவாகு என்பவன் மந்திரியாக இருந்துள்ளான் (வைபவமாலை - 1949). சிங்கை நகரிலிருந்து தலைநகரை மீண்டும் நாகதீபத்திற்கு (யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு) இடம் மாற்றிய பெருமை இந்தக் காலிங்க ஆரியச்சக்கரவர்த்தியையே சேரும். இவனே கி. பி. 1215 இலிருந்து 1236 வரை இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்ட கலிங்கமாகன் என வரலாற்றறிஞர்கள் இனங்கண்டுள்ளனர்.

உக்கிரசிங்க மன்னன் கதிரமலையிலிருந்து தனது தலைநகரைப் பூநகரிச் சிங்கைநகருக்கு மாற்றிக் கொண்டான். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பௌத்தரும்

சிங்களவரும் ஆதிக்கம் பெற்றதால் இத்தலைநகர் இடமாற்றம் நிகழ்ந்தது. மீண்டும் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த நிலமை மாறியது. நாகதீவிலிருந்து சிங்களவர்கள் தென்புலம் பெயர்ந்தனர். கலிங்கத்துமாகன் மீண்டும் உத்தரதேச மன்னனாகச் சிங்கை நகரில் முடிசூடிக் கொண்ட செய்தி எஞ்சிய பௌத்த சிங்களவர்களையும் இடம்பெயரச் செய்திருக்குமென நம்பலாம். அதேவேளை அக்கால நாகதீவின் தென்பகுதியில் இன்றைய நல்லூர்ப் பகுதியில் ஓரளவு வளர்ச்சி பெற்ற குடியிருப்பு ஒன்று காணப்பட்டிருந்தது.

வன்னிப்பிரதேசத்திலிருந்து சிங்கை நகரைப் புதியதொரு பிரதேசத்திற்கு அதாவது குடாநாட்டிற்கு இடம் மாற்றுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்களை வரலாற்று ஆவணங்களிலிருந்து ஊகித்தறிய முடிகின்றது. கலிங்கமாகனின் படையெடுப்பினால் இராசரட்டையின் (வன்னியுட்பட) நீர்ப்பாசன நாகரிகம் அழிவுற நேர்ந்தது. பௌத்தத்தையும் சிங்கள மக்களையும் இப்பகுதியிலிருந்து அகற்றும் நோக்கோடு கலிங்கத்து மாகன் எடுத்த நடவடிக்கைகள் 1500 ஆண்டுகளாக நன்கு பயிரிடப்பட்டு வந்த பரந்த வயல் நிலங்களைக் காடுபரவவைத்தன. நீர்ப்பாசனக் குளங்கள் கவனிப்பாரின்றிச் சிதிலமடைந்தன. உத்தரரட்டையிலும் இராசரட்டையிலும் காட்டு நோய்களும் மலேரியாவும் மக்களைப் பீடித்து அழிவை ஏற்படுத்தின. வெள்ளப்பெருக்கும் வறட்சியும் இப்பகுதிகளில் சகசமாயின. மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்த வன்னிப்பிரதேசம், மக்கள் அரிதாக வாழும் பகுதியாக மாறியது. அதனால், விசயகாலிங்கன் சிங்கை நகரிலிருந்து இராசதானியை வடக்கே நகர்த்த விரும்பியிருக்கலாம். அத்தோடு, தென்னிலங்கையிலிருந்து தாக்குதல்கள் தொடரலாம் என்ற அச்சம் காரணமாக வடக்கே பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் தலைநகரை மாற்ற அவன்

விரும்பியிருக்கலாம். யாழ்ப்பாணம் கடனீரேரி, ஆனையிறவுக் கடனீரேரி என்பன இயற்கையான அகழி போன்ற குடாநாட்டு இராசதானிக்கு அரணாக விளங்கியது. மக்களதிகரிப்பால் வன்னிப்பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட நீர்ப் பற்றாக்குறை, தரைக்கீழ் நீர்வளங்கொண்ட நன்னீர்ப் பிரதேசமான குடாநாட்டை நோக்கி நாடவைத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தனது முன்னோர்களின் இராசதானியை மீண்டும் சைவச் சூழலில் தாபிக்க இம்மன்னன் விரும்பியுள்ளான்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 13ஆம் நூற்றாண்டிலே தான் உருவாகி நிலைத்திருந்ததெனக் கருதும், முதலியார் செ. இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகியோருட்பட நவீன வரலாற்றறிஞர்கள் சிலரும், கந்தனாலயம் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் செழித்தோங்கியிருந்த ஒரு காலகட்டத்திலேதான் அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமெனக் கருதுகின்றனர். சிங்கைநகரில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி தனது தலைநகரைக் குடாநாட்டிற்கு மாற்றிக் கொண்டான். அதற்காக யாழ்ப்பாண நகரியைத் தனது மந்திரி புவனேகவாகுவைக் கொண்டு கட்டுவித்தான். யாழ்ப்பாண நகரியை நல்லூர்க் குடியிருப்பில் உருவாக்கிய புவனேகவாகு கந்தவேட்கும் அங்கு ஓர் ஆலயம் எடுப்பித்தான்.

முதலாவது ஆலயம்

எனவே, நல்லைக்குலவிய கந்தவேட்குக் கோயில் கட்டப்பட்டது கி. பி. 948 ஆம் ஆண்டிலா அல்லது கி. பி. 1218 ஆம் ஆண்டிலா என்பது முடிவு செய்யப்பட வேண்டியதொன்றாகும். முதலாவது ஆலயம் கி. பி. 948 ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்டதெனக் கொண்டால் அது இராசப்பிரதிநிதியாக விளங்கிய புவனேகவாகுவால் பூநகரி நல்லூரிற் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறன்றி

முதலாம் ஆலயம் கி. பி. 1248 ஆம் ஆண்டு காலிங்க ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் மந்திரியாகவிருந்த புவனேக வாகுவால் கட்டப்பட்டதாயின் யாழ்ப்பாண நல்லூரிலேயே அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்விரு கருத்துக்களிலும் பின்னையதே சாத்தியமானதும் ஏற்றமானது மாகவுள்ளது. எனவே, கி. பி. 1248 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாண மன்னனின் மந்திரியாக விளங்கிய புவனேகவாகு, (புவனேகவாசர்) குருக்கள் வளவு என்று இன்று வழங்கப்படும் இடத்தில், அருள் விளக்கத்துடன் இன்று விளங்கும் திருக்கோயில் அமைந்துள்ள இதேயிடத்தில், முதலாவது கந்தவேள் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்தான் எனத் துணியலாம்.

கந்தகவாமி கோயிலின் அழிவு

கனகசூரியசிங்கையாரியன், வடஇலங்கையை ஆண்டவேளை, தென்னிலங்கையில் கோட்டை அரசனாக ஆறாம் பராக்கிரமபாகு என்பான் விளங்கினான். அவன் ஆரிய அரசர்கள் மீது மாறாத, பகைமை கொண்டிருந்தான். 1450 ஆம் ஆண்டு தனது வளர்ப்புப் புத்திரனும், சேனாதிபதியுமான சம்புமல்குமரய (செண்பகப் பெருமாள்) என்பானைப் பெரும்படையுடன் உத்தரதேசத்தைக் கைப்பற்றுமாறு அனுப்பினான். அவனது படைமுன் எதிர்நிற்கவியலாது தமிழ்ப்படை தோற்றது. கனகசூரியசிங்கையாரியன் தன்னிரு புதல்வர்களுடன் இந்தியாவிற்கோடிப் போனான்.

அனுராதபுரத்திலிருந்து பெரும்படையுடன் புறப்பட்ட சம்புமல்குமரயா உத்தரதேசம் எல்லாம் வெற்றி கொண்டு யாழ்ப்பாண நகரினுள்ளே (யாபாபட்டுன) புகுவதற்கு முன் பெருநிலப்பரப்பில் அமைந்திருந்த சிங்கைநகரைத் தாக்கி, அங்கிருந்த மாளிகைகள், கட்டிடங்கள் என்பவற்றை அழித்தான்.

“சப்புமல்குமரயா யாழ்ப்பாணத் தலைநகருட் புகுந்து, மதங்கொண்ட களிற்றெனக் கண்டாரைக் கொன்று, அந்த நகர் ஆவணங்களெல்லாம் இரத்த வெள்ளம் பாய்ந்தோடும் ஆறுகளாக்கி நகரில் விளங்கிய மாடமாளிகையெல்லாம் இடிப்பித்துத் தரைமட்டமாக்கினான். சீரும் சிறப்போடும் செழித்து விளங்கிய பொங்கொலி நீர்ச் சிங்கை நகர், சப்புமல்குமரயாவின் படையெடுப்பால் சிதைந்து அழிந்தது” (இராசநாயகம், செ. 1933).

சிங்கை நகரை அழித்துத் தரைமட்டமாக்கிய சப்புமல்குமரயாவின் படை, நல்லூரிற் புகுந்தது. அப்படையாழ்ப்பாணத்தைத் தாக்கியபோது, நகரிலிருந்த மாடமாளிகைகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. பழைய தலைநகர் பாழாய் விட்டது. சப்புமல்குமரயாவின் யாழ்ப்பாண வெற்றியைப் புகழ்ந்துபாடும் ‘கோகில சந்தேஸய’ எனும் குயில்விடுதூதுப் பிரபந்தம் ஒன்று, யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் சிறப்புக்களையும் படைசென்ற பாதையில் நிகழ்ந்த யுத்த அழிவுகளையும் பெருமையாகப் பாடியுள்ளது. எனவே சப்புமல்குமரயாவின் படை தலைநகரைத் தரைமட்டமாக்கியது எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. அவ்வேளை நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலும் தகர்த்தெறியப்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

எனவே கி.பி 1248 ஆம் ஆண்டு, புவனேசுவாகு எனும் அமைச்சரால் கட்டப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் கி. பி. 1450 ஆம் ஆண்டு, சப்புமல்குமரயாவின் படையெடுப்பால் தகர்த்தழிக்கப்பட்டது. தான் புரிந்த பாவத்திற்கு பரிகாரம் தேடுவான் போன்று, யாழ்ப்பாண நகரியை மீண்டும் புதுப்பித்த சப்புமல்குமரயா, அழிந்து போன நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலையும் மீண்டும் உருவாக்கினான்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்தியோடு செண்பகப் பெருமாள் கடும்போர் நிகழ்த்திய நாட்களில், அரண்களும் இராசதானியும் பெரிதும் அழிவுற, அவற்றைச் செண்பகப் பெருமாள் திருத்தி அமைத்தானென்றே கொள்ள வேண்டும். சப்புமல்குமாரன் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற்கு கோட்டைகளையும் காவலரண்களையும் அமைத்தான் என்று ராஜாவலிய சொல்வனவும் இக்கருத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளன (பத்மநாதன், சி. 1970).

சப்புமல்குமரயாவின் தந்தை மலையாள தேசத்திலிருந்து வந்த ஒரு பணிக்கனாவான். ஆறாம் பராக்கிரமபாகு அவனை உபசரித்து, அவன் தேசவலியிலும் வாட்போர்த்திறத்திலும் ஈடுபட்டவனாய்த் தன் குலத்தினளாகிய ஒரு கன்னிகையை அவனுக்கு மணம் முடிப்பித்தான். இவர்களுக்குப் பிறந்தவனே சப்புமல்குமரயா ஆவான். செண்பகப் பெருமாள் தமிழ்க்குருதி தன் நாளங்களில் ஓடக் கொண்டவனாதலாலும் தமிழ்ப்பத்தியாளனேயாகிய அழகேஸ்வரன் காலந்தொட்டு ஜயவர்த்தன கோட்டையிலேயும் வழிபாடு பயின்றுவந்தமையாலும் கோகில சந்தேசமுடையார் அவனைப் புத்தமதத் தாபகரெனப் புகழ்ந்தோதியவிடத்தும் தமிழ்ப் பிரசைகட்கிதமாய்த் தமிழ்த் தெய்வ வழிபாடுகளையே யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்த்திருப்பான் என்பதிற் சிறிதும் சந்தேகமின்று (ஞர்னப்பிரகாசர், 1938).

இரண்டாவது கந்தசுவாமி கோயில்

கி. பி. 1450 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1467 ஆம் ஆண்டுவரை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆண்ட சப்புமல்குமரயா என்ற சிறிசங்கபோதி புலனேகவாகு, குருக்கள் வளவு என்ற இடத்திலிருந்து அழிக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை மீண்டும் புதிதாகக் கட்டுவித்தான். படையெடுப்பின்போது அழிந்து

சிதைந்துபோன முதலாவது தேவாலயம் அமைந்திருந்த இடத்தில் அக்கோயிலை அமைக்காது புதியதொரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அமைப்பித்தான். அரண்மனை, அரசமாளிகைகள் என்பன அமைந்திருந்த பண்டாரவளவு, சங்கிலித் தோப்பு (பின்னர்வந்த பெயர்) என்பவற்றிற்கு அருகில் இக்கோயிலுக்கான இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அவ்விடம் முத்திரைச் சந்தியில் இன்று கிறிஸ்தவ தேவாலயம் அமைந்துள்ள இடமாகும். அவ்விடத்தில் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் இரண்டாவது தடவையாக அமைக்கப்பட்டது.

இக்கோயில் ஆகம விதிகளுக்கு இணங்க அமைக்கப்பட்டது என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கோயில் விதானங்கள் செப்புத் தகடுகளில் வளையப்பட்டிருந்தன. சிலாவிக்கிரகங்கள் இக்கோயிலில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருந்தன (முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை - 1933). இக்கோயில் மிகப்பெரியதாக தென்னிந்தியக் கோயில்களை ஒத்ததாக இருந்திருக்க வேண்டும். “யாழ்ப்பாணத்திலேயே பெரிய கோயிலாக இதுவே இருந்தது” என்பதை குவெறோஸ் சுவாமிகளின் குறிப்பிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இக்கோயிலைச் சுற்றி நெடுமதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இன்றும் இந்தக் கோயில் மதிலின் ஒரு பகுதியை சங்கிலித்தோப்பில் யமுனாரி என்ற பகர வடிவ ஏரிக்குக் கிழக்குப் புறத்திற் காண முடிகின்றது. நான்கு அடிகள் அகலமாக செங்கற்சுவரின் அத்திவாரத்தை யமுனாரிக்குச் செல்கின்ற ஒழுங்கை முகப்பிலும் காணலாம்.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில், உயர்ந்த மதில்களுள் அமைந்திருந்தமையாலே தான், பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுத்த பிலிப் ஒலிவேரா என்ற போர்த்துக்கேயத் தளபதி, ஒரு கட்டத்தில் இக்கோயிலினுள் தனது வீரர்களுடன் புகுந்து, இதனை ஒரு கோட்டையாகப் பயன்படுத்தி இருக்கிறான்.

நல்லூரில் மீண்டும் முத்திரைச்சந்தி கிறிஸ்துவ

தேவாலயம் இன்று அமைந்துள்ள கோட்டத்தில் கோபுர கலசங்களோடு அமைந்தது. இக்கோயிலிலிருந்த சிலாவிக்கிரகங்கள் சிலவற்றை யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருட்காட்சிச் சாலையில் இன்றும் காணலாம். இப்பெரிய ஆலயத்தை அமைத்தமையால், இவனது பெயர் இன்றும் கோயிற் கட்டியத்தில் “சிற்சங்கபோதி புவனேகவாகு” வென நினைவு கூரப்படுகின்றது.

சிற்சங்கபோதி புவனேகவாகு, நல்லூரிலிருந்து உத்தரதேசத்தை பதினேழு வருடங்கள் ஆட்சி செய்தான். கி. பி 1467 ஆம் ஆண்டு அவன் தென்னிலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்ல நேர்ந்தது. அவனுடைய வளர்ப்புத் தந்தை ஆறாம் பராக்கிரமபாகு இறந்து போக, அவனது பேரன் ஜெயவீரன் கோட்டைக்கு அரசனானான். அதனை விரும்பாத சிறிசங்கபோதி புவனேகவாகு, விஜயபாகு என்பவனை யாழ்ப்பாணத்தின் அரசனாக்கிவிட்டு கோட்டைக்கு மீண்டு, ஜெயவீரனைக் கொன்றுவிட்டு அரசுகட்டிலேறினான். தருணத்தை எதிர்பார்த்து திருக்கோவிலூரில் சுரந்துறைந்திருந்த கனகசூரிய சிங்கையாரியனும் அவனது இரு புதல்வர்களும் சேனைகளுடன் வந்து விஜயபாகுவைக் கொன்று, இழந்த இராச்சியத்தை மீட்டுக் கொண்டனர்.

கனகசூரியசிங்கையாரியன் மீண்டும் இழந்த மணிமுடியைத் தரித்துக்கொண்டான். அவன்பின் அவனது மூத்தமகனான பரராசசேகரன் கி. பி. 1478ஆம் ஆண்டு சிங்கைப் பரராசசேகரன் என்ற சிம்மாசனப் பெயரோடு மன்னனானான். நல்லூரை மேலும் சிறப்புமிக்க நகராக்கியவன் சிங்கைப் பரராசசேகரன் ஆவான். கந்தசுவாமி கோயிலுக்கண்மையில் ஒரு ஏரி எடுப்பித்து, யமுனாநதியின் திவ்விய தீர்த்தத்தைக் காவடிகளிற் கொணர்வித்து அவ்வேரிக்குள் பெய்வித்து, அதனை யமுனை ஏரி (யமுனாரி) எனப் பெயர் தந்து அழைத்தான்.

இந்த யமுனாரி என்ற பகர வடிவ ஏரி இன்று அழிவுறுந் தறுவாயிலுள்ளது.

யோகியார்

கி.பி. 1591 இல் போர்த்துக்கேயர் மூன்றாவது தடவையாக அந்திரே பூர்த்தாடு டி. மென்டொன்சா எனும் படைத்தலைவனை, பெரும் படையுடன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி வைத்தனர். போர்த்துக் கேயத் தளபதி யாழ்ப்பாண அரசினைப் பெரும் படையுடன் தாக்கினான்.

தமிழர் படையும் பறங்கியர் படையும் வீரமாகாளியம்மன் கோயிலுக்கும் கந்தசுவாமி கோயிலுக்குமிடையிலுள்ள பெரும் வெளியில் அதாவது தற்போதைய நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலமைந்துள்ள இடத்தில் ஒன்றிணையொன்று எதிர்கொண்டன.

“அரசனுடைய மகாவீரர்களைக் கொண்ட அந்தப் பத்துப்படை தங்கள் உயிரை வெறுத்துச் சத்துருக்களை எதிர்த்துப் பொருதின. அக்கடும் போரிற் கலந்த தமிழரெல்லாரும் மாண்டனர். அவர்களை நடாத்திய யோகி ஒருவரும், கந்தசுவாமி கோயிற் பூசகரும் (பெரிய ஆலயத்துப் பிராமணரும்) மாண்டனர்” (இராசநாயகம். செ, 1933).

அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண மண்ணில் துறவிகள் நடமாடினர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியமுடாகச் சிவனொளிபாதமலைக்கும், கதிர்காமத்திற்கும் தலயாத்திரையை யோகிகள் மேற்கொண்டிருந்தார்கள். யோகிகள் வடிவில், சுண்டி மன்னனுக்குதவ, போர்வீரர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து செல்வதாகப் போர்த்துக்கேயர் சந்தேகப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எவ்வாறாயினும் நல்லூரில் யோகியார் ஒருவர் வாழ்ந்துள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவரது பெயர் சிக்கந்தர் என்பர். இவரை சைவமக்களும் அக்காலத்தில் நல்லூரில் வாழ்ந்த முஸ்லீம் மக்களும் ஆதரித்துப் போற்றினர். இந்த இரு மதத்தவர்களுக்குமுரிய அற நெறிகளை அவர் நன்கு தெரிந்துவைத்திருந்தபடியாலேயே இருமத மக்களும் அவரை வழிபட்டனர். புராதன நல்லூர்த் தேவாலயம் அமைந்திருந்த குருக்கள் வளவில் அந்த யோகியார் உலவினார். தன்னை நாடிவந்த மக்களுக்கு அறநெறி புகட்டினார். போர்த்துக்கேயருக்கும் தமிழ்ப் படைவீரர்களுக்குமிடையில், குருக்கள் வளவில் நிகழ்ந்த யுத்தத்தில் அந்த யோகியார் உயிரிழக்க நேர்ந்தது. குருக்கள் வளவின் சுற்றாடலில் அக்கால வேளையில் முஸ்லீம்கள் வாழ்ந்தமையால், அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட அந்த யோகியாருக்கு, ஒரு சமாதியைக் குருக்கள் வளவிலே கட்டி வழிபாடியற்றி வருவாராயினர்.

அக்காலகட்டத்தில் இன்றைய நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அமைந்துள்ள குருக்கள் வளவு என்றவிடத்தில் முஸ்லீம்கள் குடியேறியிருந்தார்கள் என அறியப்படுகின்றது.

“அக்காலத்தில் கந்தசாய்பு என்பவனால் முகம்மது மார்க்கத்தவர்களாக்கப்பட்ட தமிழ் வம்சத்தவர்களான சில சோனகக் குடிகள் காயல் பட்டணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்து தென்மிருகவில் என்னும் ஊரில் குடியிருந்து சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், எழுதுமட்டுவாள், முகாமில் என்னுமிடங்களிலுள்ள சந்தைகளில் வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டு தாங்களிருந்த தென் மிருகவிலுக்கு உசனென்று பேருமிட்டனர். சிலகாலம் அவ்விடத்திலிருந்து அவ்விடம் வசதிப்படாததினால் அந்தச் சோனக்குடிகள் அவ்விடத்தை விட்டு நல்லூரில் கந்தசுவாமி கோயிலிருந்து இடத்தில் குடியிருந்தார்கள்” (வைபவமாலை - 1949)

“சோனகர் உசனின்று மகன்று சோனகன் புலவில் சிறிதுகாலம் வைகி, அதுவும் வாய்ப்பாகாமையால்,

இப்போது நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலிருக்குமிடத்திற்கு மேல்பாகத்தில் குடிகொண்டார்கள். அங்கே ஒரு பள்ளிவாசலுங் கட்டினார்கள்” (முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. 1933). “கோயிலின் அயலிலே மேற்குத் திசையாகச் சில காலத்திற்கு முன் மசூதியொன்றிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கி. பி. 1560 ஆம் ஆண்டு கொன்ஸ் தாந்தினூபிறகன்ஸா யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுத்தபோது, பறங்கிகளுக்கு எதிராக தமிழர் படையிலுள்ள வடக்கரும் சோனகரும் போராடினர்” (ஞானப்பிரகாசர் - 1928). கி. பி. 1591இல் யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிகொண்ட அந்திரேபூர்த்தாடு மீண்டும் கலகம் விளைவிக்கக் கூடியவர்களென எண்ணமிட்ட எண்ணூறு வடக்கரையும் சில சோனகரையும் சிரச்சேதஞ் செய்துள்ளான். மேலும் கரையிறங்கிய பறங்கிப்படை, இவ்விடத்திற் கண்மையிலிருந்த சோனகரின் வர்த்தகச் சாலைகளைக் கண்டு அவைகளுட் புகுந்து 10000 கண்டி நெல்லையும், 400 கண்டி அரிசியையும் வாரிக்கொண்டு போயினர் (இராசநாயகம் - 1933). இவற்றிலிருந்து நல்லூரில் சில சோனகக் குடிகள் வாழ்ந்து வந்தனர் எனத் துணியலாம்.

கோயில் அழிவு

1450ஆம் ஆண்டிற்கும் 1467ஆம் ஆண்டிற்கு மிடையில் ஸ்ரீ சங்கபோதி புவனேகபாகுவினால் குருக்கள் வளவில் அழிக்கப்பட்டு முத்திரைச் சந்தியில் அமைக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமி ஆலயம் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளின் பின் 1621 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 2ஆம் திகதி, இருந்தவிடம் தெரியாமல் அத்திபாரத்தோடு அழிவுற நேர்ந்தது.

1620ஆம் ஆண்டு பிலிப் தே ஒலிவேறா என்ற போர்த்துக்கேயத் தளபதி பெரும்படையுடன்

யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுத்தான். இதுவே போர்த்துக்கேயரின் இறுதிப்படையெடுப்பாகும். அவன் யாழ்ப்பாணத்தைப் பூரணமாகத் தன் ஆதிக்கத்துக்குட்படுத்தினான். பிலிப் தே ஒலிவேறா யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலிருந்து, சைவாலயங்கள் பலவற்றை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கினான்.

“யாழ்ப்பாணத்திலன்றித் தமக்கெட்டிய மற்றும் பிறவிடங்களிலெல்லாம் உள்ள புத்த சைவ ஆலயங்கள் எல்லாவற்றையும் சமயம் வாய்த்துழி பறங்கிகள் இடித்து நாசமாக்கிவிட்டனர்” (இராசநாயகம், செ. 1933).

“1621 ஆம் ஆண்டு பிலிப் தே ஒலிவேறா நல்லூரைத் தன்னுறைவிடமாக்கிக் கொண்டான். அவன் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைத் தரைமட்டமாக்கி இருந்தவிடமுந் தெரியாமல் அத்திவாரத்தையும் கிளறுவித்தான்” (நூனப் பிரகாசர் - 1938). அங்கிருந்த பெரிய கோயிலில் கிறிஸ்தவரல்லாதவர்கள் மிக்க ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்தனர். அவன் அதனை அழியாது விட்டால் அவன் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் வழங்குவதாக அவர்கள் வாக்குறுதி செய்து வந்தனர். ஆனால் அவன் ஒரு மதப்பற்றுமிக்க கத்தோலிக்கனாதலால், அவர்களின் நடவடிக்கை அவன் அக்கோயிலை அழித்தற்குக் கொண்டிருந்த விருப்பத்தினை மேலும் அதிகரிக்க வைத்தது. எனவே அதனை அத்திவாரமில்லாது அழிக்குமாறு கட்டளையிட்டான்” என குவேரோஸ் சுவாமிகள் தனது நூலில் எழுதியுள்ளார் (Quyros F. D. 1930). இவ்விதமான கொடுந் தொழில்களைச் செய்வதற்கு அவர்களது சமயபிரமாணமும், வைராக்கியமும் மறுசமயத்தவரது வழிபாட்டுக்குரிய கோயில்கள் தம்மத விரோதமென்ற நம்பிக்கையுமே காரணங்களானவர்களைத் தூண்டி விட்டன வெனிநும், பொருள் அபகரிக்கும் பேராசையே முக்கிய காரணமென்பது மறுக்கொணாத உண்மை”

(இராசநாயகம் - 1933). பிலிப் தே ஒலிவேறா முன் கூறியபடி நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலையிடித்து அக்கோயிற் கற்களைக் கொண்டு கோட்டையும் வீடுகளும் கட்டினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சைவ வைணவ ஆலயங்கள் எல்லாவற்றையும் தரை மட்டமாக இடிப்பித்தான். இதையறிந்த கோயில்திகாரிகளும், அரச்சகர்களும் தத்தம் கோயில் விக்கிரகங்களைக் கிணறுகளிலுங் குளங்களிலும் மறைத்தார்கள் (முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை, ஆ. 1933).

கீரிமலையிலிருந்த திருத்தம்பலேஸ்வரன் கோயிலை அவர்கள் இடிக்குமுன்னே விக்கிரகங்களை அக்கோயில் குருக்களாகிய பரசுபாணி ஐயர் ஒரு கிணற்றிலிட்டு மண்ணால் தூர்த்துவிட்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினார். நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை இடிக்குமுன் அதன் மெய்க் காப்பாளனாயிருந்த சங்கிலிபென்னும் சைவப் பண்டாரம், அக்கோயில் விதானங்கள் வரையப்பட்ட செப்பேடு, செப்புச் சாதனங்களையும் கொண்டு மட்டக்களப்புக்கோடினான் அங்கிருந்த சிலா விக்கிரகங்கள் தாமிர விக்கிரகங்களையெல்லாம் அக்கோயில் குருக்கள்மார் பூதராயர் கோயிலுக்கு சமீபத்திலுள்ள குளத்திலே புதைத்துவிட்டு நீர்வேலிப் பகுதிக்கோடினர் (முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. 1933).

கந்தமடாலயம்

கி.பி. 1620 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் போர்த்துக்கேயர் வசமாகியது. போர்த்துக்கேய தனியரசாட்சியில் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ மதத்தையே மக்கள் அனைவரும் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்ப போர்த்துக்கேய ஆட்சியாளர் வற்புறுத்தினர்.

சைவமத வணக்கம் செய்யப்படாதென்றும் பூசை முதலியன அனுட்டிப்பவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்களாம்

ளென்றும் கட்டளை பிறப்பித்ததுமன்றி ஒற்றர்கள் வைத்தும் ஆராயப்பட்டது. ஆனால் அந்தரங்கமாகத் தங்கள் தெய்வங்களை வழிபடுவதையும் சைவ ஆசாரங்களையுஞ் சனங்கள் கைவிட்டாரல்லர். தங்கள் தங்கள் வீட்டுச் சார்களிலும், வளவுகளிலும் மரத்தடியிலும் ஒவ்வொரு அடையாளங்களை வைத்து வழிபட்டு வந்தனர். விரதகாலத்தில் சாப்பிட்ட இலைகளைக் கூரைகளிலும் வேலிகளிலும் மறைவாக ஒளித்துச் செருகி வந்தனர். ஒவ்வொருவருஞ் சிலுவை யடையாளமணிய வேண்டுமென்றுங் கட்டளை பிறந்தது. உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட சிலுவைகளை அணிவதற்குச் சனங்கள் நாணித் தங்கள் தலைப்பாகைகளைச் சிலுவை ரூபமாகக் கட்டி வந்தனர். போர்த்துக்கேயப் பறங்கியர் சைவாலயங்களைப் பாழாக்கியபின் பெரும்பாலும் அக்கோயில்களிலிருந்த விடங்களிலேயே, தங்கள் கோயில்களைக் கட்டினர். நல்லூர் யமுனாரிக்கருகே விளங்கும் கிறிஸ்தவ கோயிலிருக்குமிடம் ஒலி வேறாவால் இடிக்கப்பட்ட புராதன கந்தசுவாமி கோயில் கட்டப்பட்டிருந்ததே” (இராசநாயகம். செ. 1933).

எனவே போர்த்துக்கேயர் காலத்தில், நல்லூரில் இடிக்கப்பட்டழிந்த கந்தசுவாமி கோயில் விளங்கிய விடயத்தில், கத்தோலிக்க தேவாலயம் ஒன்றமைக்கப்பட்டது. “முதலில் இந்தத் தேவாலயம் களி மண்ணாலும் பனையோலையாலும் அமைக்கப்பட்டது” (Baleaus - Phillip).

கி.பி.1658 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஒல்லாந்தர் வசமாகியது. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய காலத்திலிருந்து, தமது புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதில் தீவிரமாயிருந்தனர். மக்களைக் கத்தோலிக்க சமயத்தினின்றும் திருப்ப

முயன்றனர். முன்பிருந்த கத்தோலிக்க கோயில்களை இடித்தும், சிலவிடத்துப் புதுக்கியுந்திருத்தியும் தமது மதத் தேவாலயங்கள் ஆக்கினர்.

“ஒல்லாந்தர் தங்கள் அரசாட்சியின் பிற்கூற்றில் சமய விஷயமாக கொண்ட வன்கண்மையைக் குறைத்துக் கொண்டனர்” (இராசநாயகம். செ. 1933) அதனால் சைவசமயிகள் தமது ஆசாரங்களையும், வழிபாடுகளையும் பயமின்றிக் கைக் கொண்டொழுகத் தொடங்கினர். நல்லூரில் வாழ்ந்த சைவசமயிகள் பலர் கந்தசுவாமி கோயில் இருந்தவிடத்திற்கு வந்து வழிபாடியற்றினர். போர்த்துக்கேயப் பறங்கியர்களால் இடிக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அர்ச்சகரின் சந்ததியோராகிய பிராமணர் சிலர், இக்கோயிலின் வழிபாட்டை மீளவும் ஆரம்பிக்கக் காரணமாக இருந்தார்கள் என அறியப்படுகிறது. கிருஷ்ணையர் சுப்பையர் என்ற பிராமணோத்தமர் ஒருவர், புராதன கந்தசுவாமி கோயில் இருந்த விடத்திற்கு அண்மையில், மடாலயம் ஒன்றினை நிறுவி வேலினைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபாடியற்றக் காரணமாக இருந்தார் என அறியப்படுகிறது.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் பறங்கியர்களினால் இடிக்கப்பெற்றுச் சிலகாலஞ் சென்றபின், கிருஷ்ணையர் சுப்பையர் என்னும் பிராமணோத்தமரின் முயற்சியினால், அக்கால வரசினரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கோயில் கட்டி மடாலயமாகப் பிரதிட்டை செய்தனர் என யாழ்ப்பாண வைபவம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது. இந்த உண்மையை ஆங்கிலேயராட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் பிரதம நீதியரசராகவிருந்த சேர் அலெக்சாண்டர் ஜோன்சன் என்பவரின் நினைவுக் குறிப்புகளிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம் (Johnson Alexander 1916).

எனவே 1734 ஆம் ஆண்டளவில், நல்லூர்க்

கந்தசுவாமி கோயில் முன்னர் இருந்த இடமாகிய யமுனாரிக்குப் பக்கத்தே கிறிஸ்தவ ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால், அதே வளவில் பிறிதோரிடத்தில் ஒரு சிறு மடாலயம் அமைக்கப் பெற்றது. இம்மடாலயம் பழைய கந்தசுவாமி கோயில் இருந்த அதே இடத்திற்றானே அமைக்கப் பெற்றது எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இது கந்தபுராணம் படிக்கும் மடமாகவே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த மடத்திற்றானே ஒரு வேலையும் வைத்து வழிபட்டனர் போலும், இது மடாலயமாக இருந்தமையால், கோபுரம், தூபி முதலியன வின்றியேயிருந்தது. மேலும் உயர்ந்த கோபுரமுடைய கோயிலாகக் காணப்படின ஒல்லாந்தர் அதனை மீண்டும் தரைமட்டமாக்கிவிடக் கூடும் எனப் பயந்து பக்தர்கள் பெரிய கோயில் கட்டியெழுப்பாமல், அமைதியாக வழிபாடு நடத்தி வந்திருத்தல் கூடும் என ஊகிக்க இடமுண்டு (குலசபாநாதன் - 1971).

மடாலயம் அமைந்த இடம்

கி. பி. 1734ஆம் ஆண்டிற் கட்டப்பட்ட கோயில், யமுனாரிக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்ட மடாலயமா அல்லது இன்றைய நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலா என்பது முடிவு செய்யப்பட்ட வேண்டிய ஒன்றாகும். யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபராக 1869 தொடக்கம் 1896 வரை கடமையாற்றிய சேர் துவைனம் அவர்களின் குறிப்புக்களிலிருந்தும் 1882 ஆம் ஆண்டில் தயாரிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியிலுள்ள சைவ சமயக் கோயில் இடாப்பிலிருந்தும், தெரியவருவது இன்றைய கோயில் 1734 இல் இரகுநாத மாப்பாண முதலியாரால், கல்லினாலும், செங்கல்லினாலும் கட்டப்பட்டு ஒட்டினால் வேயப்பட்டது என்பதாகும் (குலசபாநாதன் - 1971). இது ஏற்புடையது அன்று. உண்மையில் யமுனாரிக்குப் பக்கத்தில்

நிறுவப்பட்ட கந்த மடாலயமே 1734 இல் அமைக்கப்பட்டது எனக் கொள்ள வேண்டும்.

“இக்கோயிலின் அதிகாரிகளுள் ஒருவராயிருந்த மாப்பாண முதலியார் 1809 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானிய அரசாங்கத்திற்கு சமர்ப்பித்த பெட்டிசம் ஒன்றில், இக்கோயில் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் கட்டப்பட்டது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்” (குலசபாநாதன் - 1971). அதன்படி நோக்கில், இன்றைய கந்தசுவாமி கோயில் 1740 இல் கட்டப்பட்டது எனக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது யமுனாரிக்கு அருகில் கந்தமடாலயம் கட்டப்பட்டு 15 வருடங்களின் பின்பாகும். மேலும் முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்கள் யாழ்ப்பாண சரித்திரத்தில் இன்றைய கோயில் 1793இல் அமைக்கப்பட்டதெனக் குறிப்பிடுகின்றார். (இராசநாயகம், செ. 1933).

எனவே 1749ஆம் ஆண்டளவில் கிருஷ்ணையர் சுப்பையரும் வேறு சைவ சமயிகள் பலரும் கந்தசுவாமி கோயிலை மீண்டும் ஆலயமாக அமைக்கும் விருப்போடு, அரசாட்சியாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் மலபார் சமயத்தில் (சைவம்) கைக்கொண்டொழுகிய தனியார் சிலர் ஒரு காலத்தில் புகழ் பூத்திருந்து பின்னர் அழிவுற்ற கந்தசுவாமி கோயிலை மீண்டும் கட்டுவதற்கு ஒல்லாந்த அரசிற்கு விண்ணப்பித்தனர். அக்கோயில் கட்டுவதற்காக ஒரு வகை உறுதி வழங்கப்பட்டது. பொதுமக்களிடம் சேகரிக்கப்பட்ட நிதியைக் கொண்டு, கந்தசுவாமி கோயில் அர்ச்சகரின் சந்ததியோராகிய சில பிராமணர் “அரசாட்சி யாருக்கோர் விண்ணப்பம் செய்து கோயில் அமைக்க உத்தரவு பெற்று முன்னர் கோயில் இருந்தவிடமாகிய யமுனாரிக்குப் பக்கத்தே கிறிஸ்தவ ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால் பிராமண வளவு (குருக்கள் வளவு) என்னும் தங்கள் உரிமைக் காணியில் சிறு

கோயிலொன்றமைத்துத் தாங்களே வணங்கி வந்தனர். இக்கோயில் இருக்குமிடம் அம்பலவாணர் கந்தப்பச்செட்டி பெயரில் தோம்பில் பதியப் பட்டிருக்கின்றது” என முதலியார் செ. இராசநாயகம் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு குருக்கள் வளவில் இன்றைய கந்தசுவாமி கோயிலை நிறுவுவதற்கு, அக்காலத்தில் ஒல்லாந்தர் பணிமனை(கச்சேரி)யில் சிறாப்பராகக் கடமையாற்றிய தொன்யுவான் மாப்பாண முதலியார் உதவி புரிந்துள்ளார்.

“ஒல்லாந்த ஆட்சிக்காலத்தில் சிறாப்பராகக் கடமைபார்த்து வந்த தொன்யுவான் மாப்பாண முதலியார் தமது பதவி காரணமாகத் தமக்கிருந்த செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி, நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை மீண்டும் கட்டுவதற்கு உத்தரவு பெற்றார்” என குலசபாநாதன் தனது நூலிற் குறிப்பிடுகிறார். கிறிஸ்தவராகவிருந்த தொன்யுவான் மாப்பாண முதலியாருக்கு ஒரு சைவக் கோயிலைக் கட்டுவதற்கு ஆட்சியாளர் அனுமதி வழங்கியிருப்பார்கள் என்பது ஏற்றதாகாது.

நான்காவது ஆலயம்

பறங்கியர்களாலிடக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அர்ச்சகரின் சந்ததியாராகிய கிருஷ்ணையர் சுப்பையர், மீண்டும் அக்கோயிலை அமைக்க விண்ணப்பித்த போது அந்த விண்ணப்பத்திற்கு உத்தரவு பெற்றுக்கொடுத்தவர் தொன்யுவான் மாப்பாண முதலியார் ஆவார். சிங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் முதன் மந்திரியாகவிருந்த புவனேகவாகு, முதன் முதல் கந்தசுவாமி கோயில் அமைத்த அதேயிடத்தில், புதிய ஆலயத்தை அமைப்பதற்கு ஒல்லாந்த ஆட்சியாளர் அனுமதி

வழங்கினர். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்துள்ளன என ஊகிக்கலாம். ஒன்று கிறிஸ்தவ தேவாலயத்திற்கு அருகிலிருக்கும் கந்த மடாலயத்தை அவ்விடத்தின்றும் அகற்றும் நோக்கம். இரண்டு, தமது வர்த்தகத்திற்குப் போட்டியாளராக அமைந்த முஸ்லீம்களை குருக்கள் வளவிலிருந்து அகற்றும் நோக்கம்.

எனவே ஆட்சியாளர்கள், குருக்கள் வளவை, கந்தசுவாமி கோயிலமைக்கத் தோம்பு எழுதிக் கொடுத்தனர். “அம்பலவாணர் கந்தப்பச் செட்டி எனக் கந்தவேளின் பெயரிலே தோம்பு பதியப்பட்டது”. அம்பலவாணர் சுப்பிரமணியம் என நல்லூர்க் கந்தசுவாமி பேரில் பதியப்பட்டதாக குலசபாநாதன் கூறுவார் (குலசபாநாதன் - 1971).

கிருஷ்ணையர் சுப்பையர் ஆலயத்தை அமைப்பதற்காக ஊர்ஊராக நிதி சேகரித்தார். அவருக்குப் பலவகைகளிலும் உதவியாக இருந்தவர் தொன்யுவான் மாப்பாண முதலியார் ஆவர். எனினும், அவர் நேரடியாக ஆலயத் திருப்பணியில் ஈடுபட முடியாதிருந்தமையால், மைந்தன் இரகுநாத மாப்பாண முதலியாரை, ஆலயத் திருப்பணியில் முழுமூச்சாக ஈடுபட வைத்தார் எனக் கொள்ளலாம்.

‘தொன்யுவான் மாப்பாண முதலியாருக்கு இரகுநாத மாப்பாண முதலியார் எனவும் பெயர்’ என குலசபாநாதன் குறிப்பிடுவது ஏற்றதாகவில்லை. தந்தைக்கும் மகனுக்கும் ஒரே பெயர் இருக்க வாய்ப்பில்லை. அவர் முதல் கிறிஸ்தவராதலால் அவ்வழக்கப்படி மாப்பாணர் என்ற நாமம் அவரது குடும்பப் பெயராகி பிள்ளைகளின் பெயரோடு சேர்த்து வழங்கப்பட்டது. மாப்பாண முதலியாரின் மகன் இரகுநாத மாப்பாண முதலியார் என மாப்பாண வம்ச பரம்பரை தெளிவாகச் சுட்டும் போது, மாப்பாண முதலியாரை இரகுநாத

மாப்பாணர் எனவும் அழைப்பர் என்பது பொருத்தமற்றதாகும். கோயிற்றாபகர் அவரென வலியுறுத்தும் பொருட்டு, இது வலிந்து கொள்ளப்பட்ட கூற்றாகும்.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை, அமைத்ததில் இரகுநாத மாப்பாண முதலியாருக்குரிய இடத்தை எவரும் மறுப்பதற்கு இல்லை. அதே போன்று கிருஷ்ணையர் சுப்பையர் என்ற பிராமணருக்குரிய இடத்தையும் எவரும் மறுக்கவியலாது. ஆக இவ்விருவரும், கந்தவேள் சந்நிதியை மீண்டும் அமைப்பதில் ஈடுபட்டனர்.

கோயிலை மீளவும் அமைப்பதற்குரிய காணியில் முஸ்லீம்கள் குடியேறியிருந்தனர். “சோனகர் அதிலே குடியிருந்தாற் கந்தசுவாமி கோயில் சுட்டவருங் காலத்தில் தடையாயிருக்குமென்று நினைத்துத் தமிழர் கூடி அவர்களை அவ்விடத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தத் தெண்டித்துப் பார்த்தும் கூடாமற் போயிற்று. அந்த நிலங்களுக்கு அதிகவிலை தருவோம். எங்களுக்கு விற்றுவிடுங்கள் என்றுங் கேட்டுப் பார்த்தனர். சோனகர் அதற்குஞ் சம்மதிக்கவில்லை. யாதொரு இணக்கத்திற்குஞ் சோனகர் சம்மதியாது போனதினால், அந்தத் தமிழர் பன்றியிறைச்சியைக் கொண்டுபோய், தண்ணீர் குடிக்கும் கிணறுகளில் போடுவித்தார்கள். பன்றியிறைச்சியைக் கண்டவுடன் சோனகர் அழுது புலம்பிப் பசிபட்டினி கிடந்து ஆற்றாமல் ஈற்றில் தமிழருடனே தங்கள் பெருநாட்களில் சந்து சமய வழிபாடு செய்யத் தடைப்பண்ணாதிருப்பதற்கு ஒரு உடன்படிக்கையெழுதுவித்துக் கொண்டு, கிடைத்த விலையையும், வாங்கிக் கொண்டு போய் நாவாந்துறைக்குக் கிழக்குப் பக்கமாகக் குடியேறினார்கள்” என மயில்வாகனப் புலவரின் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை குறிப்பிடுகின்றது (யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, 1949). முஸ்லீம்கள்

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலிருக்கு மிடத்துக்கு மேல்பாகத்திலே குடிகொண்டார்கள். அங்கே ஒரு பள்ளிவாயிலுங் கட்டினார்கள். அப்பொழுது முன் இடிபட்ட கந்தசுவாமி கோயிலை மீளவுங் கட்டுவதற்குத் தமிழர் முயன்று சோனகரை அவ்விடத்தினின்றும் நீக்கித் தருமாறு ஒல்லாந்த தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். ஒல்லாந்த தேசாதிபதி அதற்கனுசூலஞ் செய்வதாகக் கூறியும் செய்யாது காலம் போக்கினான். அதுகண்டு தமிழர் சோனகரை அவ்விடத்தை விடும்படி கேட்டும் இரந்தும் பார்த்தார்கள். முடிவில் அந்நிலத்திற்கு பெருவிடை தருவதாகவும் கேட்டனர். அது கண்டு சோனகர் தங்கள் நிலத்தை விற்றுவிட்டு, நாவாந்துறைக்குக் கிழக்கேயுள்ள இடத்தை வாங்கிக் கொண்டு அங்கே குடியேறினார்கள்” என ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை தமது யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் கூறிச்செல்வார் (முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை - 1933).

ஆகவே குருக்கள் வளவிலிருந்து வாழ்ந்த முஸ்லீம்கள் அவ்விடத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டதன் பின்னரே, அவ்விடத்தில் கந்தசுவாமி கோயிலை நிறுவ முடிந்துள்ளது.

வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலிருந்து நோக்கும் போது பொதுமக்களிடமிருந்து ஆலயத் திருப்பணிக்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட நிதியைக் கொண்டு, கிருஷ்ணையர் சுப்பையர் நான்காவது தடவையாகக் கோயிலைக் கட்டுவித்தார். கோயில் அவ்விடத்தில் அமைந்திருந்த யோகியாரின் சமாதிக்கு அருகில் நிறுவப்பட்டது.

“பின்பு அக்கோயிலைப் பெருப்பித்துக் கட்டும் பொழுது அங்கிருந்து இறந்து அடக்கம் பண்ணப்பட்ட ஒரு முஸ்லீம் பெரியாருடைய சமாதி அக்கோயிலின் உள்வீதிக்குள் அகப்பட்டபடியால், அதையிட்டு முஸ்லீம்கள் கலகம் செய்தனர். பின்பு கோயில் மேற்கு

வீதியில் வாயில் வைத்துக் கொடுத்துச் சமாதியையணுகி அவர்கள் வணங்கிவர இடங் கொடுத்ததால் கலகம் ஒருவாறு தணிந்தது. அதற்குச் சாட்சியாக அவ்வாயிற் கதவு இன்றுமிருப்பதும், அதனருகே வெளிப்புறம் பந்தரிட்டுச் சிலகாலத்தின் முன்வரை தொழுகை நடத்தி வந்ததும் இதனை வற்புறுத்தும்” (இராசநாயகம். செ. 1933).

எனவே “பொதுமக்களிடமிருந்து ஆலயத் திருப்பணிக்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட நிதியினைக் கொண்டு, (கிருஷ்ணையர்) சுப்பையர் என்ற பிராமணரால் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது. ஆலயத்தின் பிரதம குருவாக சுப்பையர் தெரிவானார். அவரின் சீழ் (இரகுநாத) மாப்பாண முதலியார் என்பவர், சுப்பையரோடு சேர்ந்து ஆலய பரிபாலனத்தை நடாத்த நியமனமானார். கிருஷ்ணையர் சுப்பையரே அக்கோயிலின் முதற் பூசகராகவிருந்தார்” (Johnson Alexander 1916/17).

“இக் குறித்த பிராமணரும் (இரகுநாதர்) மாப்பாண முதலியாரும் ஆலய பரிபாலனத்தை மிகவும் சிறப்பாக எவ்வித வழுவுமின்றி மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கையோடும், சமய ஆசாரத்தோடும் நடத்தி வந்தார்கள்” (குலசபாநாதன் - 1971).

இரகுநாத மாப்பாண முதலியார் சமூகம்!

திருவிழாக் காலங்களில் கந்தசுவாமி கோயிலின் ஒரு தாபகராகிய புவனேகவாகுவின் பெயரை முன்னும் , இக்கோயிற்றாபகரான இரகுநாத மாப்பாண முதலியார் பெயரைப் பின்னும் சுட்டியத்தில் கூறி வருகின்றார்கள்.

தற்போதய கந்தசுவாமி கோயிலின் தாபகர்களில் ஒருவரான கிருஷ்ணையர் சுப்பையர் ஆலயத்தின் பிரதான குருவாக தெரிவானதனால் ஆலய சுட்டியத்தில் அவர் இடம் பெற முடியாதுபோனது. அதனால் அந்த கௌரவம் இரகுநாத மாப்பாண முதலியாருக்கு மாத்திரம் கிடைத்தது. அக்கட்டியம் வருமாறு:

ஸ்ரீமான் மகாராஜாதிராஜ
 அகண்ட பூமண்டல
 ரத்தியதிகிந்த விஸ்ராந்த கீர்த்தி
 ஸ்ரீ கஜவல்லி மகாவல்லி
 ஸமேத ஸ்ரீ சுப்பிரமண்ய
 பாதார விந்த ஜனாதிருட
 சிவகோர் திரோற்பவஹா
 இரகுநாத மாப்பாண
 முதலியார் சமுகா!

“நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோயில் மகாமண்டபத்துக்
 கீழைச் சுவரிலே மேற்கு முகமாக இக்கோயிற்றாபகராகிய
 இரகுநாத மாப்பாணர் பிரதிமையும், அவர் மனைவி
 பிரதிமையும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை இன்றும்
 பார்க்க முடியும்” (குலசபாநாதன் - 1971).

கோயிற் கட்டியத்தில் இரகுநாத மாப்பாணரின்
 பெயர் இடம் பெற்றதால், அக்கோயிற்றாபகர்களில்
 ஒருவரான கிருஷ்ணையர் சுப்பையரின் பெயர் உரிய
 கௌரவத்தைப் பெறாது போனது.

ஆங்கிலேயர் காலம்

“கி. பி. 1798ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணவரசு
 ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. குடிகளும் தத்தமது
 வருணாசாரத்தையும் சமயாசாரத்தையும் சுயேச்சையாகக்
 கைக்கொண்டொழுகுஞ் சுயாதீனம் ஆங்கிலவரசாற்
 கொடுக்கப்பட்டது. முன்னர் கோயில் போலல்லாது,
 கொட்டில் போல இலைமறைவிற் கிடந்த கோயில்
 களெல்லாம் வெளிப்படத் தொடங்கின. இடிந்த கோயில்
 களை மீளக் கட்டிக் கொள்ளும்படி ஆங்கிலவரசு வந்தவு
 டன் அனுமதி கொடுப்பட்டது” (முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை
 - 1933).

அக்காலவேளை நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அர்ச்சகராக, கிருஷ்ணையர் சுப்பையரின் பேரர் சுப்பையர் என்ற வாலசுப்பிரமணிய ஐயர் இருந்தார். ஆலய தர்மகர்த்தாவாக இரகுநாத மாப்பாண முதலியாரின் மகன் ஆறுமுக மாப்பாண முதலியார் இருந்தார். ஆங்கில அரசினர் சைவாலயங்களுக்கு அர்ச்சகர்களை நியமனஞ் செய்தனர். “அவர்களுக்குரிய மரியாதைகளும் வரிசைகளும் ஆணைப்பத்திர மூலமாகத் தேசாதிபதி கைச்சாத்தோடு நியமன நிருபம் பெற்றாருள்ளே முதல்வர் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அர்ச்சகர் சிகிவாகன ஐயர் புத்திரராகிய வாலசுப்பிரமணிய ஐயர். இவருக்கு நியமனப்பத்திரம் 1807 ஆம் ஜனவரி மாதம் 5 ஆம் திகதி தேசாதிபதி தோமஸ் மெயிற்லண்ட் (கவர்னர்) அவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது. அப்பத்திரம் இன்றும் அவர் சந்ததியாரிடமுள்ளது” (இராசநாயகம், செ. 1933). கிறிஸ்து வருஷம் 1807 ஆம் வருஷம் தை மாதம் 5 ஆம் திகதி சகல குருத்துவ மரியாதைகளுடன் குரு பிரதானியாக இவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படி வேறு ஐந்து குருமார்களை இருவருக்குத் துணையாகக் குருத்துவம் நடத்தும்படியும் கவர்னர் உத்தரவு செய்திருக்கின்றார் (Johnson Alexander 1916/17). அவர்களில் கணபதி ஐயரும், இராமசாமி ஐயரும் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர். பக்தகோடிகளால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றுச் சிறப்பாக நித்திய நைமித்தியங்கள் நடைபெற்றன.

கந்தசுவாமி கோயில் ஆலய நிர்வாகத்தில் பிரதம அர்ச்சகர் சுப்பையருக்கும், தர்மகர்த்தா ஆறுமுக மாப்பாணருக்கும் இடையில் பிரச்சினைகள் முதல்முதலாகத் தலைதூக்கின. ஆலய நிதியை தனது சுய தேவைகளுக்கு ஆறுமுகமாப்பாணர் பயன்படுத்துவதாக, நீதிமன்றத்தில் வழக்கு ஒன்று சுப்பையரால் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அதனைப் பிரதம நீதியரசர் ஸேர்.

அலெக்ஸாண்டர் ஜோன்ஸன் என்பவர் விசாரணை செய்தார். அவர் தனது தீர்ப்பைப் பின்வருமாறு வழங்கினார்.

“கந்தசுவாமி கோயிலின் சகல நடவடிக்கைகளையும் இன்றைய பிரதம குருவும், (ஆறுமுக) மாப்பாண முதலியாரும் இணைந்தே நிர்வகிக்க வேண்டும். ஆலயப்பொருட்களுக்குச் சேதாரம் நேரா வண்ணம் அவை ஓர் அறையில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டு, அந்த அறை இரு பூட்டுகளால் பூட்டப்பட வேண்டும். அப்பூட்டுகளின் சாவிக்களிலொன்று பிரதம குருவிடம், மற்றையது குறித்த (ஆறுமுக) மாப்பாணரிடமும் இருத்தல் வேண்டும்” (Johnson, Alexanders 1916/1917).

இத்தீர்ப்பு ஆறுமுக மாப்பாண முதலியாருக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. கோயில் தம் குடும்பச் சொத்து. அதனால் கோயில் நிர்வாகம் முழுவதும் தமக்குரியதென அவர் கருதியதால் 1809 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய அரசாங்கத்துக்கு பெட்டிசம் ஒன்றினைச் சமர்ப்பித்தார் (இராசநாயகம், செ. 1933). அப்பெட்டிசம் 1811 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக் கலெக்டரால் (அரசாங்க அதிபர்) விசாரணை செய்யப்பட்டது. அவர் முன் வைக்கப்பட்ட ஆதாரங்கள், கோயிலின் உரிமையில் மாப்பாண முதலியாருக்கே சாதகமாக விருந்தன. “ஆறுமுக மாப்பாண முதலியார் கொடுத்த பெட்டிசத்தை விசாரித்த கறிந்றன் என்னும் கலெக்டர் இம்மாப்பாண முதலியாரின் தகப்பனே இக் கோயிலைக் கட்டுவதற்கு முக்கிய காரண மாயிருந்தமையால் இவரே இக்கோயிலாதிபத்துவம் பெறுதற்குரியரென்று அரசாட்சியாருக்கு அறிக்கை செய்தார் (Johnson, Alexander 1916/1917). அதனால் சுப்பையர் குருக்களிடம் நீதிபதி ஸேர் அலெக்ஸாண்டர் ஜோன்ஸனால் வழங்கப்பட்ட, ஆலயப் பண்டசாலையின் ஒரு திறப்பு குருக்களிடமிருந்து மீளப் பெறப்பட்டு, ஆறுமுக

மாப்பாணரிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

கந்தசுவாமி கோயிலின் தர்மகர்த்தாவாக இருந்த ஆறுமுக மாப்பாணர் தமது முன்னோர் போல, கச்சேரி சிறாப்பராகவும் விளங்கினார். “கி. பி. 1811 இல் கச்சேரியில் காசு குறைந்ததென்னுங் காரணத்தால் மாப்பாணர் வேலையால் விலக்கப்பட்டார். விலகிய சில நாட்களுள் அவர் இறந்திருக்க வேண்டும் அவருக்குப் பின் அவர் மருமகனாகிய சின்னத்தம்பியென்பவர் கோயிலதி காரத்தையேற்றார். பின்பு சிறாப்பு மாப்பாணருடைய பேரனாகிய (இரகுநாத) மாப்பாண முதலியார் அதிகாரியாயினர்” (இராசநாயகம், செ. 1933).

“1807 இல் தீவாந்தர தண்டனையடைந்து மலாக்காவுக்கு அனுப்பப்பட்டு, 1812 இல் மன்னிக்கப்பட்டு திரும்பி வந்த வில்லவராய முதலியாரும், பெரிய தாமோதரம்பிள்ளையும் பிராமணர் பக்கம் சார்ந்து (இரகுநாத) மாப்பாண முதலியாருக்கு மிகவும் இடர் விளைவித்தனர். அதுபற்றி மாப்பாண முதலியார் 1819 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் அவர்கள் தனக்குச் செய்யும் இடையூறுகளைப் பற்றித் தேசாதிபதி அவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அதனை அவ்வூர் சர்வாதிகாரி (கலக்டர்)யே கவனித்து, அதற்கு வேண்டிய நீதி செய்ய வேண்டும் என்று தேசாதிபதி கட்டளையிட்டார். கலக்டர் செய்த நீதியிதென்று தெரியவில்லை” (இராசநாயகம் - 1933).

“கி.பி. 1851 இல் கோயில் அருச்சகராயிருந்த பிராமணர், தேசாதிபதியின் கைச்சாத்துடன் தங்கள் முன்னோருக்கு அதிகாரச் சீட்டுக் கொடுத்திருந்ததென்றும், தங்களுக்கும் அவ்வித சீட்டுக் கிடைக்க வேண்டுமென்றும் தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பித்தனர். அதற்குக் கண்டி ஆதீன புத்த கோயில்களிலுள்ள குருமாருக்கன்றிப் பிராமணருக்கு அவ்வித சீட்டுக்

கொடுப்பதில்லையென்றும், அவர்களுள் வியாச்சிய மிருந்ததால் டிஸ்திரிக் கோட்டில் வழக்குத் தொடுத்துத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் அரசாட்சியார் உத்தரவிட்டனர். அப்படியே வழக்கு வைக்கப்பட்டது. உடனே அக்காலத்தில் இருந்த கோயிலதிகாரியாகிய இரகுநாத மாப்பாண முதலியார் பிராமணருக்கு அவ்வித அதிகார நியமனம் கொடுப்பதற்கு அரசினர்க்கு எதுவித சுதந்திரமும் இல்லையென்றும், இருந்தால் அரசினரே அதனை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்றும் தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். டயிக் ஏசண்டர் அவ்விண்ணப்பத்தைப் பற்றி விசாரித்துச் செய்த அறிக்கையினால் அரசாட்சியார் அக்காரியத்திற்கு பிரவேசியாது நெகிழ்விட்டனர். (இராசநாயகம் - 1933).

எனவே யாழ்ப்பாணக் கலெக்டரின் இச் செயலினால் கிருஷ்ணையர் சுப்பையரின் பரம்பரையினர் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி ஆலயவுரிமையை இழந்தனர். மாப்பாணர் குடும்பத்தினர் ஆலயத்தில் ஏகபோக வுரிமையைப் பெற்றனர்.

ஆதியில் வழங்கிய வழக்கம்

“55 திருவிழாக்கள் வருடந்தோறும் நடை பெறும். ஆறுகாலப்பூசை, மகோற்சவம், ஆடி ஆவணியில் 25 நாட்களுக்கு நடைபெறும். சுவாமியை மக்கள் தோளிற் காவிக்கொண்டு நடந்தும், வாகனத்தில் வைத்தும் வீதிவலமாகச் சுற்றி வருவார்கள். கிழக்கு வீதியும் வடக்கு வீதியும் கோயிற்றெரு, மேற்கு வீதி, பருத்தித்துறை றோட்டிலிருந்து திருநெல்வேலிக்குச் செல்லும் தெரு. தெற்கு வீதி, பருத்தித்துறைத் தெரு. மகோற்சவ காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து 1000 தொடக்கம் 2000 யாத்திரிகர் சமூகமளிப்பர்” என வடமாகாண ஏசெண்டாக இருந்த ஸேர் வில்லியம்

குறொப்ரன் துவைனம் தனது குறிப்பில் எழுதியுள்ளதாக குலசபாநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆதியில் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் திருவிழா, இன்றைய காலவேளைகளில் நிகழும் திருவிழாக்கள் போன்று நிகழவில்லை. “அறையும் பறையொலியோடு குமிழ்ஞ்சூழ் வெளிச்சத்தில் திருவிழா நடந்து, பின்பு நானாவித வாத்திய வொலியோடு தீவர்த்தி வெளிச்சத்தில் திருவிழா நடந்தது (ஆறுமுகநாவலர் - 1875). மேலும் தேர்த் திருவிழாவின்போது “சுவாமி எழுந்தருளப் பண்ணும் தேரின் உருளையில் வைரவருக்குப் பிரியமென்று ஆடுபலியிட்டே தேரினை இழுத்தார்கள். சாயங்காலப் பூசைக்கும் இரண்டாங் காலப் பூசைக்கும் இடையே வசந்தமண்டபத்தின் எதிரே பொதுப் பெண்களின் நடன சங்கீத நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன” (ஆறுமுகநாவலர் - 1875).

திருவிழாக்காலங்களில் தேவதாசிகள் நடனமாடுவது சாதாரணமான நிகழ்ச்சியாக இருந்துள்ளது. “அழகிய கோயில் பெண்கள் ஏராளமான நகைகளால் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த தேரின் முன் நடனமாடினார்கள். நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் அரை நிர்வாணமாக புழுதியிற் பிரதிஸ்டை செய்தார்கள்” என மிறன் வின்ஸ்லோ தனது குறிப்பில் எழுதியுள்ளார் (Miron Winslow - 1835).

நல்லூரும் நாவலரும்

நல்லைநகர்க் கந்தவேளுக்கும், நல்லை ஆறுமுக நாவலருக்கும் இடையில் நெருங்கிய பிணைப்புள்ளது. நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலை சிவாகமங்களுக்கும், குமாரதந்திரத்திற்கும் இணங்க மாற்றியமைக்க வேண்டுமென அவர் விரும்பினார். “இந்த நல்லூர்க் கந்தசுவாமி

கோயிலுக்குத் தூபி இல்லையே? தூபியில்லாதது கோயிலாகாதே; இக்கோயில் ஒரு சிறிதேனும் விதிப்படி கட்டப்பட்டிருக்கவில்லை” என அவர் கூறினார். இது மடாலயம் ஆதலாலும், சமாதிக் கோயில் ஆதலாலும் விதிமுறைகளுக்கு இணங்க அமைய வேண்டுமென்ற நியதியில்லை என்பர்.

“கி.பி.1873 இல் கந்தையா மாப்பாணர் அதிகாரியாயிருந்த காலத்தில், ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் அக்கோயிற்றிருப்பணியைக் கருங்கல்லாற் கட்டும் விருப்பினராய், அஃதொடு கோயிலாதீனம் ஊரவர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சபையால் நடத்தப்பட வேண்டுமென்னும் நோக்கமுடையவராய் அவ்வருடம் தைமாசத்தில் அக்கோயில் மகாசபை ஒன்று கூட்டிப் பிரசங்கூ செய்து 6000 வரையில் பணமும் கையொப்ட் முஞ் சேர்த்தார். ரூபா 3000 வரையிற் செலவு செய்து கருங்கற்களும் எடுப்பிக்கப்பட்டன” (இராசநாயகம், செ. 1933).

“இந்தியாவிலிருந்து முருகன் தெய்வானை, வள்ளிநாயகி விக்கிரகங்கள் தருவிக்கப்பட்டன. இடையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களால் அவ்விக்கிரகங்கள் நல்லையில் இடம்பெறாமல், தென்மராட்சி விடற்றற்பனை வயற்கரைக் கந்தசுவாமி கோயிலில் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டன” (சிவராமலிங்கம், க. 1995). மேலும், தேர்த்திருவிழாவுக்கு முதல்நாள் செய்து வருகிற ஆட்டுக் கொலையை இனிமேல் செய்வதில்லை என நாவலருக்கு முன்செய்து கொடுத்த பிரதிக்கொருக்கு மாறாகப் பின்னும் அக்கொலை நடந்தபடியால், நாவலர் அவர்கள் கோபித்து, 1876 ஆம் ஆண்டு மார்சுழி மாசம் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயிலில் ஒரு மகாசபை கூட்டி, நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில்திகாரியை விலக்குவதற்கு ஒரு வழக்குத் தொடரவும், பின் அக்கோயிலை ஒழுங்காய்

நடத்துவதற்குமாக, ஒரு சபை அக்கூட்டத்தில் நியமிக்கப்பட்டது. நியமிக்கப்பட்ட சபையார் கோயிலதிகாரிமேல் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். அது விளக்கத்திற்கு வருமுன் நாவலரவர்கள் தேசவியோகமாயினர். 1928ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 10ஆம் திகதி இக்கோயில் பொதுவென்றும், கோயிலதிகாரி கோட்டுக்குக் கணக்குக் காட்ட வேண்டுமென்றுந் தீர்ந்த டிஸ்திரிக் கோட்டுத் தீர்மானம் நாவலர் அவர்கள் தொடங்கிய வழக்கின் பெறுபேறேயாகும் (சிவராமலிங்கம், சு. 1995).

“இக்கோயிலுக்குப் பெயர் யாது? கந்தசுவாமி கோயிலில் இருக்கின்ற மூர்த்தி கந்தசுவாமியா? இல்லை, வேலாயுதம். கந்தசுவாமி வடிவம் வேலாயுதமா? அது அவர் கைப்படைக்கலம் அவரேவல் செய்யும் அடிமை” என நாவலர் கூறினார். “தீட்சை பெறாத பிராமணர் பூசை செய்வதும், தேவதாசிகள் நடனமாடுவதும், தேர்த்திருவிழாவின்போது தேர்க்காலில் ஆடு வெட்டிப் பலி கொடுப்பதும் ஆகம விதிகளுக்கு முரணானவை என அவர் கருதினார். அதனால் அக்காலத்தில் கோயிலதிகாரியாக இருந்த கந்தையா மாப்பாணருடன் பெரும் சச்சரவுப்பட்டுப் பிரிந்தார். ஒரு கட்டத்தில் இருபத்தைந்து வருட காலம் நல்லூர்க் கோயிலுக்குப் போகா திருந்துள்ளார்.

நாவலருக்கும் மாப்பாணருக்கும் விரோதம் இருந்துள்ளதை நாவலரின் “நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில்” என்ற கட்டுரையிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

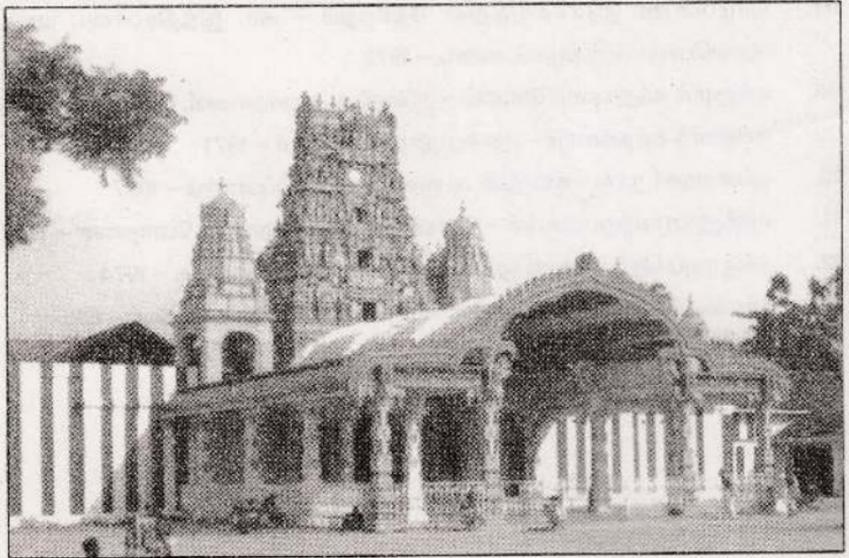
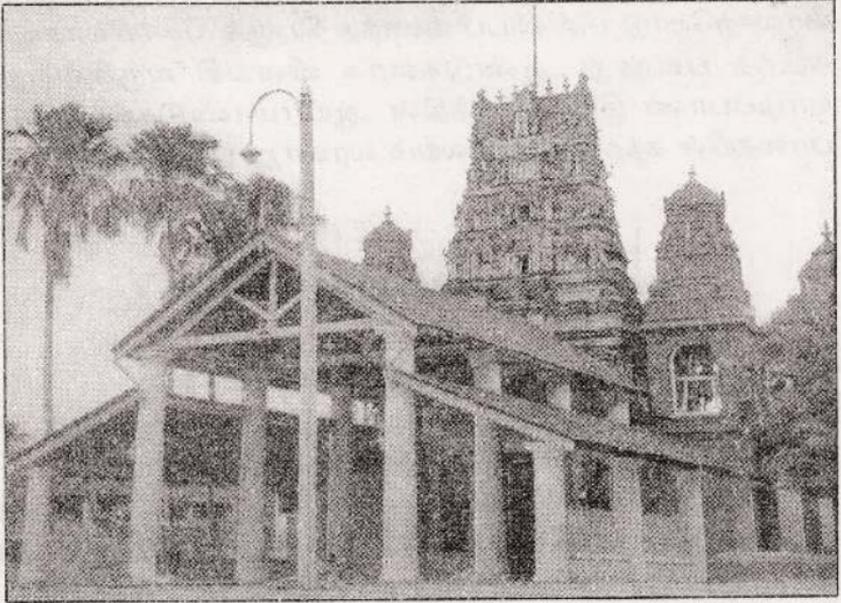
“எப்படியாயினும் ஆகட்டும் இங்கே அருள் விளக்கம் இருக்கிறது” என்பதை நாவலரும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

கி. பி. 1248 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் சைவ

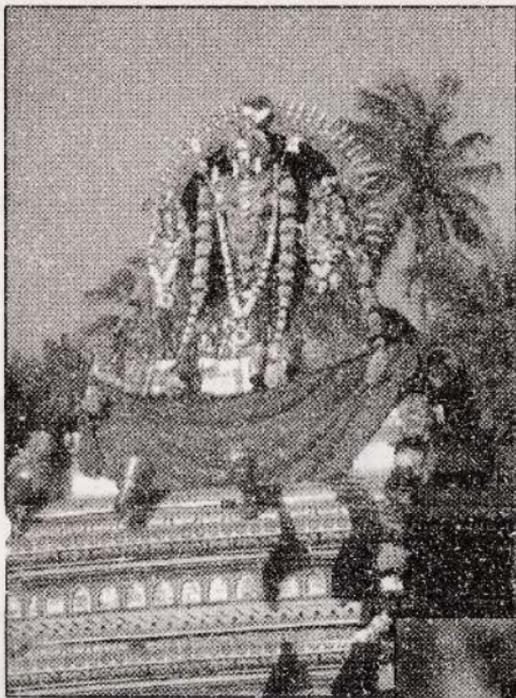
மக்களின் வழிபாட்டிடமாகவும், தமிழ் மக்களின் வரலாற்றோடு பின்னிப்பிணைந்த பெருங் கோயிலாகவும் கடந்த பலநூறு ஆண்டுகளாக விளங்கி வருகின்றது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆயிரமாண்டுகள் நீண்ட பாதையில் கந்தவேள் ஆலயம் வரலாறு படைத்துள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்

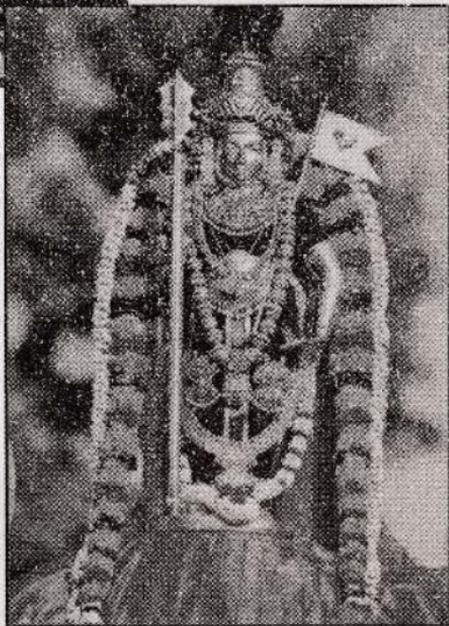
01. கைலாசமாலை - சா.வே. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை பதிப்பு - 1939
02. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை - குலசபாநாதன் பதிப்பு, கன்னாகம் - 1949
03. யாழ்ப்பாண சரித்திரம் - எஸ். ஜோன், யாழ்ப்பாணம் - 1882
04. யாழ்ப்பாண வைபவவிமர்சனம் - சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், அச்சவேலி - 1928
05. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - முதலியார் செ. இராசநாயகம், யாழ்ப்பாணம் - 1933
06. யாழ்ப்பாண சரித்திரம் - ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் - 1933
07. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் - கா. இந்திரபாலா. யாழ். தொல்பொருளியற் கழகம், கண்டி - 1972
08. நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் - ஸ்ரீலலுநீ ஆறுமுகநாவலர், சென்னை - 1875
09. நல்லூர்க் கந்தசுவாமி - குலசபாநாதன், நல்லூர் - 1971
10. நல்லைநகர் நூல் - கலாநிதி. க. குணராசா, யாழ்ப்பாணம் - 1987
11. ஈழத்து வரலாற்று நூல்கள் - பேராசிரியர். சி. பத்மநாதன், பேராதனை - 1970
12. நல்லூரும் தொல்பொருளும் - வி. சிவசாமி, ஒளி சஞ்சிகை - 1974
13. நாவலரும் நல்லூரும், க. சிவராமலிங்கம், நல்லைக்குமரன் மலர் - 1995

நல்லூர் சுந்தரவாமி ஆலயத்தின் பழைய தோற்றமும், புதிய தோற்றமும்

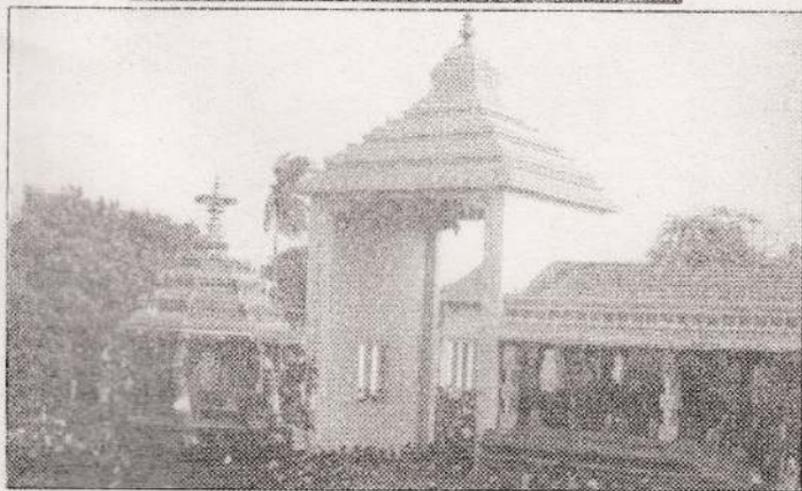
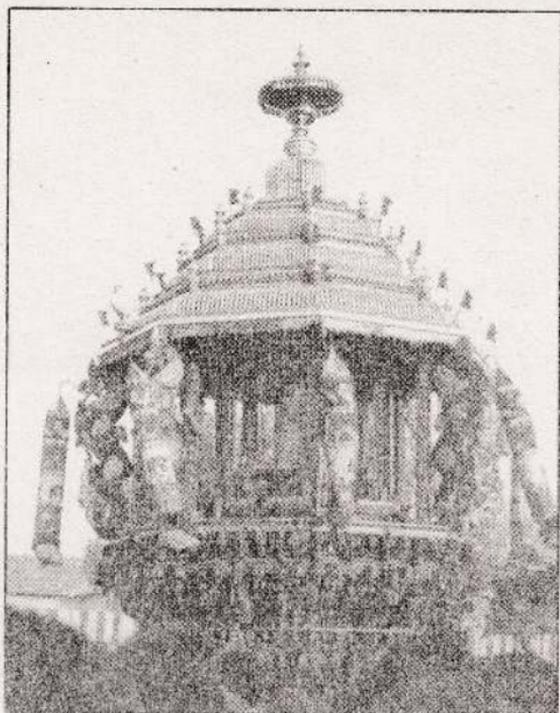
நஸ்ஸைக் கந்தவரின்
அலங்காரத் தோற்றங்கள்

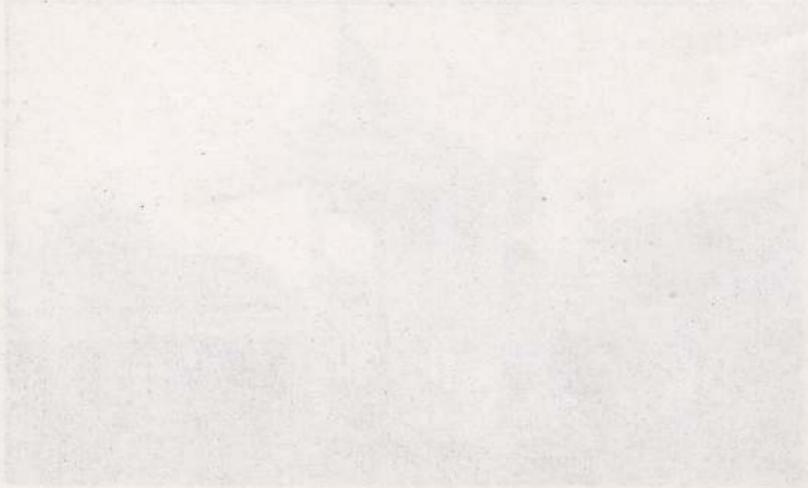
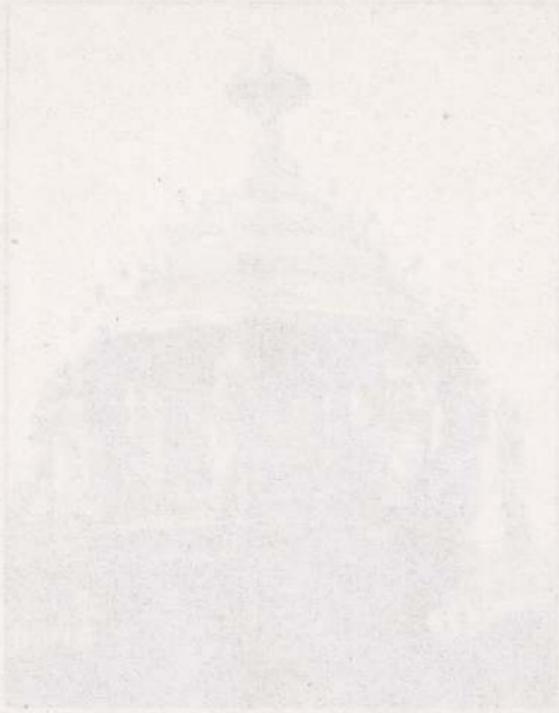

நல்லடைக் கந்தனின்
ஆவங்காரத் தீதாற்றங்கள்

தீதர் ஏறி வரும் கந்தன்

நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோயில்

FINE ARTS, TP-11 23301